

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

17. ČÍSLO / XX. ROČNÍK

11 Kč • 0,50 €

29. DUBNA 2012

Z obsahu:

Velikonoční proměna

Katecheze Benedikta XVI.

při generální audienci

11. dubna 2012

- strana 2 -

Jak vzniká schizmatická

národní církev

Walter kardinál

Brandmüller

- strana 4 -

Mariánský sloup

na Staroměstském

náměstí v Praze

- strana 5 -

Jakou obnovu chtěl

Jan XXIII.?

- strana 6 -

Oblažující odpuštění

Rudolf Oster

- strana 7 -

Moje obrácení - dlouhá

cesta k pravdě

Uwe Christian Lay

- strana 8 -

Sedm hřebů

do rakve duše (2)

- strana 9 -

Ježíšova poselství

P. Ottaviovi

Michelinimu (39)

- strana 10 -

Mučedníci z Gorkum

Z minulosti protestantismu

a katolicismu v Holandsku

- strana 11 -

Mozaika Dobrého Pastýře z mauzolea Gally Placidie, manželky císaře Constantia III., Ravenna (5. stol)

Editorial

Vývoj událostí po prvních Letnicích zaslouží naši zvláštní pozornost. Apoštolové stojí před úkolem hlásat Ježíše Nazaretského v prostředí, kde nadále vládnou jeho úhlavní nepřátelé, kteří jsou tím navíc velmi znepokojeni. Plodný apoštolát Ježíšových učedníků je totiž stávi před skutečností, že se nepohodlného prokora nejen nezbavili, ale že jeho podmaňující vliv dále pokračuje a šíří se ještě více prostřednictvím celé skupiny jeho následovníků. Velmi nepřijemná je pro židovské předáky navíc skutečnost, že i Kristovy hlasatele dále provází to, co jim tak vadilo u Krista: jejich slova a působení potvrzují divy a zázraky, které získávají Nazaretskému celé zástupy věřících.

Vyhrůžky a zákazy na apoštoly vůbec neplatí. Právě jejich neohroženost přivádí Židy do velkých rozpaků. Rozhodnost apoštolů se tu projevuje jako zřejmý důkaz, jak jsou si jisti tím, že jejich Mistr je skutečně naživu, stojí za svými učedníky a všestranně je podporuje. Petr a jeho družina skutečně nespolehají na sebe. Jsou si jisti svou věcí a vůbec nepociťují potřebu hledat nějaké taktiky, kompromisy a způsoby, jak se přizpůsobit nepřátelsky naladěnému prostředí, vůbec nehledají cesty, jak s ním co nejlépe vycházet. Ostatně nevráživost Židů není pro ně žádným překvapením. Museli ji snášet po Ježíšově boku celé tři roky a Pán jim řekl zcela jasně, že je ani nečeká nic jiného: „Budou vás vydávat soudům, bičovat v synagogách, budou vás vodit před vladaře a krále kvůli mně.“ „Ale nebojte se, já jsem s vámi po všechny dny.“ Nikdy nebyla řeč o tom, jak s nimi vycházet, jak se s nimi spřátelit. Byli u toho, když se časem stalo, že některý z předáků pozval Pána ke stolu, a to nikoliv z přátelství: Pán to neodmítl, ale při té příležitosti také řekl svému hostiteli nepokrytě, co si o něm myslí.

Své učedníky však Pán také ujistil, že je budou provázet zázračná znamení, a mluvil o tom nikoliv jako o nějakých výjimečných událostech, nýbrž jako o samozřejmostech každodenního života. Apoštolové se mohli o platnosti Pánových slov přesvědčit hned na začátku svého samostatného působení. Stačil Petrův stín, aby vrátil nemocným zdraví. „Z okolních měst se do Jeruzaléma sbíhalo mnoho lidí a přinášeli nemocné a ztrápené a ti všichni byli uzdraveni.“

Přišly zázraky a přišla i protivenství. Ale protože se věrně řídili slovy svého Mistra, první otevřený střet s veleradou skončil jejich naprostým morálním vítězstvím, které ještě více posílilo jejich důvěru v Pána. Způsob, jak reagovali Kristovi učedníci na první „výslech“ apoštolů a jeho výsledek, je velmi významný a je škoda, že tento úryvek ze Skutků (4,23–31) zazní od ambonu jen jednou za rok ve všední den. Společná modlitba radostných díky i prosba, která jim spontánně vytryskla ze srdce, by se měla stát součástí našich každodenních modliteb. Bůh ji přijal s tak velkým zalíbením, že to dal zřetelně najevo znamením, které se rovná novému vylití Ducha Svatého. Ti, kdo vystupují Božím jménem a v ničem nespolehají na sebe, mohou také očekávat plnou Boží podporu, kterou jim Pán přece přislíbil. Obec věřících opravdu žila naplno evangeliem, „měla jedno srdce a jednu duši“ a přestala se zcela ohlížet na to, jak žijí lidé okolo. A tak se stalo, že sám velekněz apoštolům přiznal, že je „Jeruzalém plný jejich učení“, a nakonec, ač nerad, musel dát zapravdu i Gamalielovi, že Boží dílo se mu zničit nepodaří.

Když se v minulých desetiletích v církvi rozhořela reformátorská horečka, začali se někteří novátoři dovolávat prvotní obce a poukazovali na praxi, často jen domnělou, aby tím podpořili své nápady. Ale to podstatné, *Dokončení na str. 12*

Velikonoční proměna

*Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci 11. dubna 2012*

Drazí bratři a sestry, po slavnostních velikonočních obřadech je naše dnešní setkání prostoupeno duchovní radostí, a i když nebe je šedivé, nese me v srdci velikonoční radost, jistotu zmrtnýchvstání Krista, který definitivně triumfoval nad hříchem a smrtí. Především obnovují pro každého z vás srdečně velikonoční blahopřání: ve všech domech a ve všech srdcích ať zaznívá radostná zvěst o Kristově zmrtnýchvstání, aby se znovu zrodila naděje.

Dar pokoje

V této katechezi bych chtěl poukázat na proměnu, kterou Ježíšova Pascha vyvolala v jeho učednicích. Začneme večerem dne zmrtnýchvstání. Učedníci jsou zavřeni v domě pro strach z Židů. (srov. Jan 20,19) Strach svírá srdce a brání vyjít vstříc druhým, vstříc životu. Mistr už zde není. Vzpomínka na jeho umučení živí nejistotu. Ale Ježíš chová své v srdci a připravuje se splnit slib, který dal během Poslední večeře: *Nenechám vás sirotky, přijdu zase k vám* (Jan 14,18), a říká to také nám i v temných dobách: „Nenechám vás sirotky.“ Tato úzkostná situace učedníků se rázem mění Ježíšovým příchodem. Vstoupí zavřenými dveřmi, stane uprostřed nich a uděluje jim dar pokoje, který dává jistotu: *Pokoj vám*. (Jan 20,19b) Je to běžný pozdrav, který nicméně nabývá nyní nového významu, protože vyvolává vnitřní změnu; je to pozdrav velikonoční, který přemáhá strach učedníků. Pokoj, který Kristus přináší, je dar spásy, který slíbil učedníkům ve svých promluvách na rozloučenou: *Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne ten, který dává svět, já vám dávám. Ať se va-*

še srdce nechvěje a neděsí. (Jan 14,27) V tomto dnu zmrtnýchvstání ho dává v plnosti a on se stává pro společenství zdrojem radosti, jistoty z vítězství, bezpečí ve spolehnutí na Boha. *Ať se vaše srdce nechvěje* (Jan 14,1), říká také nám.

Nové stvoření

Po tomto pozdravu Ježíš ukazuje učedníkům rány na rukou a v boku (srov. Jan 20,20), znamená toho, co se stalo a co nikdy nebude smazáno: jeho oslavené lidství zůstane „zraněné“. Toto gesto má za cíl znovu potvrdit skutečnost zmrtnýchvstání: Kristus, který stojí před svými, je reálná osoba, tentýž Ježíš, který byl před třemi dny přibit na kříž. A tak v zářícím světle Velikonoc, v setkání se Zmrtnýchvstálým pochopí učedníci spásný smysl jeho umučení a smrti. Přejdou tedy ze smutku a strachu k plné radosti. Smutek i samotné rány se stávají zdrojem radosti. Je to radost, která se rodí v srdci z toho, že *viděli Pána* (Jan 20,20). Říká znovu: *Pokoj vám*. (v. 21) Je zřejmé, že to není jen pozdrav. Je to dar, který chce Zmrtnýchvstálý dát svým přátelům, a současně je to odkaz: tento pokoj, který Kristus získal svou krví, je pro ně, ale také pro všechny a učedníci ho mají zanechat celému světu. Neboť, jak dodává: *Jako Otec poslal mne, i já posílám vás*. (tamt.) Zmrtnýchvstálý Ježíš se vrací mezi učedníky, aby je vyslal. On své dílo ve světě dokonal a nyní je na nich, aby zasévali do srdcí víru, aby Otec, poznaný a milovaný, shromáždil své syny z diaspor. Ale Ježíš ví, že v jeho učednicích je stále ještě mnoho strachu. Proto vykonná gesto, že na ně dechne a obrodí je ve svém Duchu (srov. Jan 20,22); toto gesto je znamením *Dokončení na str. 12*

Na své dnešní setkání s božským Mistrem se musíš obzvláště dobře připravit. Tvůj Pán chystá pro tebe vyznání mimořádné důležitosti. Pros Ducha Svatého, aby tě naplnil svou milostí a očistil tvé srdce a tvou duši od každé náklonnosti a závislosti, která by mohla zastínit tvé poznání a připravit tě o Ježíšův nedocenitelný dar, který má od základu změnit tvůj dosavadní život.

Pán dnes promlouvá v obrazech, které jsou velice blízké především těm, kteří znají způsob, jak se v Ježíšově vlasti chovají a opatrují stáda ovcí. Bývají zde kamenné ohrady, do kterých se na noc zahánějí stáda, aby byla chráněna před dravou zvěří. Ale to podstatné, co ti chce tvůj Pán dnes říct, se týká něčeho mnohem hlubšího: je to zcela nečekané a úchvatné vyznání jeho lásky. Neboj se toho, že tě přirovnává k ovcí, a snaž se pochopit to nejpodstatnější: jak nesmírnou máš pro něho cenu. Ježíšův vztah k *ovcím* tu překračuje všechny představy, které by nás mohly napadnout při slově *pastýř*. Když tě ujišťuje, že tě *zná*, znamená to mnohem víc, než že tě zná důvěrněji, než ty znáš sebe sama. Zná tvou minulost, přítomnost i budoucnost, všechny tvé potřeby i sklony, přednosti i slabosti, záměry a tužby, ví nejlépe ze všech, co potřebuješ pro své zdraví i pro své štěstí. Pro božského Pastýře *znát* znamená tak hluboce intimní a důvěrný vztah, jaký panuje mezi ním a jeho nebeským Otcem. Znat tu znamená totéž co **milovat**.

Ale máš-li být opravdu *jeho ovcí*, i ty musíš *znát svého pastýře*. Znáš opravdu jeho laskavou tvář, jeho vlídný hlas? Znáš jeho tichou a bezmeznou trpělivost, s jakou tě vytrvale hledá na tvých bludných cestách? Znáš jeho neúnavnou péči a nekonečnou vynalézatost, s jakou obrací tvé omyly, tvou nevědomost a tvůj vzdor nakonec ve tvůj prospěch? Znáš jeho trpělivost, s jakou tě vodí na ty nejlepší pastviny a k nejčistším pramenům? Znáš jeho pokornou a nevťiravou přítomnost? Znáš jeho kříž a jeho Srdce, plné nekonečného milosrdenství? Znat svého pastýře znamená přilnout k němu bezvýhradně a zcela se mu odevzdat. Znamená to odpovědět láskou na jeho lásku. Jestliže se u svého pastýře necítíš dobře, jestliže ti neschází trvalé vědomí jeho přítomnosti, je to jen proto, že ho málo znáš, a proto nemůžeš ani opravdu odpovědět na jeho lásku.

Znáš-li dobře svého jediného pastýře, bezpečně také rozpoznáš ty, kteří se za pastýře

jen vydávají. Tvůj Pán před tebou neskrývá, že máš velmi mnoho nepřátel. Je to nejen dravá zvěř, která ovce trhá a rozhání, aby se jich pak, opuštěných a osamocených, zmocnila, ale jsou to přímo uprostřed stád i falešní a nehodní pastýři, kterým *na ovcích nezáleží* a docela zbaběle je opouštějí a vystavují největším nebezpečím. Protože oni tě *neznají*, ve skutečnosti *pracují jen pro mzdu*. Nic pro tebe neudělali, nic pro tebe nevytrpěli. Nedej se oklamat jejich *be-ránčím převlekem*. Jsou to ve skutečnosti *draví vlci*, kteří tě jen láka-

jí a klamou svými falešnými řečmi. Rádi by tě ve svém vlastním zájmu přesvědčili, že ti nic nehrozí, že jsi ovce dost vyspělá a soběstačná, aby sis sama vyhledávala svou pastvu, kde se ti zlíbí, že už nepotřebuješ, aby tě někdo vodil za ruku, a k tomu ještě ve stádu. Chtěli by ti namluvit, že v pastýřově omezu-jícím houfu nemůžeš dostatečně vychutnat svoji samostatnost a svobodu.

Všem takovým se raději zdaleka vyhýbej. Máš jen jednoho Pastýře, který pro tebe podstoupil dalekou cestu až z Otcovy náruče do lidské bídy, aby za tebe nabídl tu nejvyšší možnou cenu: položil na oltář kříže své lidství i své božství. Máš pro jeho a své nepřátele právě proto tak velkou cenu, že sám Bůh pro tebe tolik obětoval. Tak se tvá nesmírná cena stala pro tebe tvou výsadou i tvým ohrožením. Ale nemusíš se bát svých nepřátel, pokud se přidržíš svého jediného Pastýře a jeho stáda. Uvědom si, že ačkoliv tě tak nekonečně miluje, nemůže tě chránit proti tvé vůli. Uvěř mu proto, že *v nikom jiném není spásy. Není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni*. Jen jako ovce tohoto Pastýře *jsme nazváni Božími dětmi a skutečně jimi jsme. Jsme-li světu cizí, je to proto, že nepoznal Boha*.

Klaněj se Ježíši z celého srdce a děkuj mu za jeho slova velké lásky a velké naděje na nejradostnější budoucnost. Děkuj mu nejen za sebe, ale za všechny, kteří jsou a kteří budou jeho. Děkuj mu i za bezpečí a jistotu, které ti zajišťuje tím, že ustanovil úřad viditelného nejvyššího pastýře, jehož péči svěřil své *jediné stádo*⁽¹⁾, děkuj mu i za všechny pastýře, kteří jsou s ním spojeni v jedno, kteří jej milují a s ním a v něm vedou jeho stádo, aby *chválilo Pána, protože je dobrý a protože jeho milosrdenství je věčné*.⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Srov. Jan 21,15-17; ⁽²⁾ srov. resp. žalm 118.

Liturgická čtení

1. čtení - Sk 4,8-12

Petr, naplněn Duchem Svatým, řekl: „Přední mužové v lidu a starší! Když se dnes musíme odpovídat z dobrého skutku na nemocném člověku, kým že byl uzdraven, tedy ať to víte vy všichni a celý izraelský národ: Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského, kterého jste vy ukřižovali, ale kterého Bůh vzkřísil z mrtvých: skrze něho stojí tento člověk před vámi zdravý. On je ten ‚kámen, který jste vy stavitelé odhodili, ale z kterého se stal kámen nárožní‘. V nikom jiném není spásy. Neboť pod nebem není lidem dáno žádné jiné jméno, v němž bychom mohli dojít spásy.“

2. čtení - 1 Jan 3,1-2

Milovaní! Hled'te, jak velikou lásku nám Otec projevil, že se nejen smíme nazývat Božími dětmi, ale že jimi také jsme! Proto nás svět nezná, že nepoznal jeho. Milovaní, už teď jsme Boží děti. Ale čím budeme, není ještě zřejmé. Víme však, že až on se ukáže, budeme mu podobní, a proto ho budeme vidět tak, jak je.

Evangelium - Jan 10,11-18

Ježíš řekl: „Já jsem pastýř dobrý! Dobrý pastýř dává za ovce svůj život. Kdo je najatý za mzdu a není pastýř a jemuž ovce nepatří, jak vidí přicházet vlka, opouští ovce a dává se na útěk - a vlk je uchvacuje a rozhání - vždyť kdo je najatý za mzdu, tomu na ovcích nezáleží. Já jsem dobrý pastýř; znám svoje ovce a moje ovce znají mne, jako mne zná Otec a já znám Otce; a za ovce dávám svůj život. Mám i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince. Také ty musím přivést; a uposlechnou mého hlasu a bude jen jedno stáde, jen jeden pastýř. Proto mě Otec miluje, že dávám svůj život, a zase ho přijmu nazpátek. Nikdo mi ho nemůže vzít, ale já ho dávám sám od sebe. Mám moc život dát a mám moc ho zase přijmout. Takový příkaz jsem dostal od svého Otce.“

Jak vzniká schizmatická národní církev

Současná revolta kléru na pozadí československé revolvy počátkem dvacátých let minulého století

Výzvy kléru k neposlušnosti proti vedení katolické církve nejsou nic nového. Platí to především pro středoevropský prostor. Známí jsou ovšem také žalostné výsledky, které musely zklamat očekávání neposlušných. Kdo nestaví na Petrově skále, staví na písku.

Přítom stojí zato ohlédnout se na hnutí „Los-von-Rom“ (Pryč od Říma) Geoga Rittera von Schönerera z počátku 20. století, u jehož kořenů byly německonacionální, antisemitské a anti-klerikální myšlenky: „Bez Judy, bez Říma vystavíme svůj německý dóm.“ Z těchto kořenů pak čerpali i nacisté.

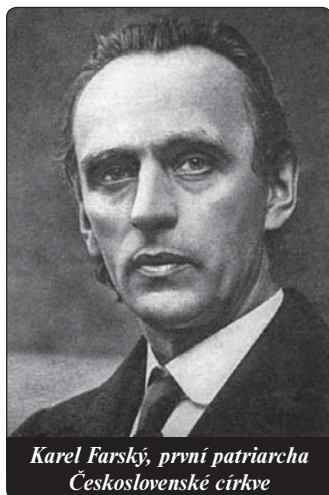
Výzva k neposlušnosti proti papeži a biskupům

Ve skutečnosti se intenzivní protestantské propagandě Sdružení Gustava Adolfa podařilo vytrhnout z církve již o deset let dříve asi sto tisíc rakouských katolíků. Toto hnutí v druhé polovině dvacátého století v krizovém pokoncilním období znovu nastoupilo pod titulem „Wir sind Kirche“ (My jsme církev) a „Kirchenvolksbegehren“. Tyto a podobné tendence se spojují v současné výzvě bývalého vídeňského generálního vikáře Helmuta Schüllera.

K tomu existuje výmluvná historická paralela ve vzniku československé husitské církve v poválečných letech po první světové válce.

Rozbití habsburské monarchie a vznik Československé republiky 28. října 1918 vedly k propuknutí již dlouho existujícího úsilí v určité části českého kléru po emancipaci z rakouské církevně-státní nadvlády. To se představilo záhy jako program protestního hnutí, které existovalo již od roku 1890 pod názvem „Jednota“ a bylo zaměřeno nejdříve proti habsbursky oriento-

vanému episkopátu. Záhy však začalo usilovat o realizaci „demokratické, na Římu dalekosáhlé nezávislé národní církve“ (E. Hrabovec). K tomu přistupoval požadavek národní liturgie, zjednodušení (zkrácení) breviáře a především zrušení celibátu.

Karel Farský, první patriarcha Československé církve

Protože v Praze neměl Vatikán zastupitelství, rozhodl se vídeňský nuncius Teodoro Valfrè di Bonzo k tomu, že koncem února 1919 odcestoval do Prahy, aby si osobně udělal obraz o situaci. Předcházela tomu výzva státního sekretáře Gasparriho korektnímu pražskému arcibiskupovi hraběti Huynovi, aby opustil své sídlo a již se tam nevracel. Vedly k tomu čistě politické důvody.

V Praze se setkal nuncius s vůdcem Jednoty. Při té příležitosti mu byl předložen seznam požadavků, které formuloval Bohumil Zahradník, kněz a romanopisec, který již od roku 1908 žil v nezákonném civilním manželství a kterého nová vláda povolala do čela ministerstva školství.

Jednalo se především o zrušení patronátního práva šlechty, o volbu biskupů klérem a lidem, o materiální zabezpečení kněží, o český liturgický jazyk, o demokratizaci církevní ústavy a především o zrušení celibátu a církevního oděvu. Jelikož došlo k pádu monarchie, a tím i patro-

nátu šlechty, spadalo jmenování českých a slovenských biskupů do kompetence Benedikta XV., který byl rozhodnut respektovat nové politické poměry. Také otázka liturgického jazyka mohla přijít na přetřes, zatímco ekonomické zajištění kněží nespádalo do římské kompetence. Ale všechno ostatní bylo s vírou a církevním právem neslučitelné. Pro nuncia tedy nezbyl prostor k jednání. Z toho důvodu vyslala Jednota v půli června 1919 po dohodě s vládou a na její útraty do Říma delegaci, kterou přijal papež Benedikt XV., ale všechna jednání byla bezvýsledná.

Mezitím byl v září 1919 jmenován vysoce vážený profesor František Kordač na pražský biskupský stolec. Ale právě přitom se projevila pravá tvář reformních radikálů, kterým nešlo tolik o jmenování české osobnosti na úřad arcibiskupa, což byl pochopitelný a uznávaný požadavek. Oni měli na mysli osobnost, která by odpovídala jejich přáním a ambicím. Jakmile bylo oznámeno jméno české osobnosti, katolika a papeži věrného preláta, zvedla se proti němu vlna nevole reformního hnutí, kterému se dostalo podpory od laicisticky zaměřené vlády.

Vzhledem k neuspokojivým výsledkům delegace Jednoty došlo mezi klérem k třídění duchů. I pražská teologická fakulta na Karlově univerzitě se distancovala od svého děkana, který se delegace účastnil.

Kořeny problému ležely mnohem hlouběji

Na jedné straně došlo k radikalizaci a tvrdé křídlo skupiny vytvořilo sdružení „Ohnisko“. Jeho členové byli již před římskou cestou rozhodnutí uskutečnit své požadavky i v případě římského odmítnutí. Vyzvali v říjnu 1919 kněze k tomu, aby veřejně uzavřeli manželský sň-

tek. Jako první tak učinil Zahradník, který tak „legalizoval“ svůj dosavadní konkubinát. Kněží, kteří tak učinili, měli přednost při přijetí do státních služeb. V září byl vídeňskému nunciovi předán seznam, na kterém byla jména 1200 kněží, kteří žádali o dispens. Je to vysoký počet, ale podle pramenů pravdivý.

Pod vlivem proticírkevně laděné vlády došlo k zostřené radikalizaci Jednoty, jejíž protagonisté se rozhodli pro uskutečnění rozkolu. „Otázka celibátu se ukázala jako silné hnací pero schizmatického hnutí.“ (E. Hrabovec) 8. ledna 1920 byla vyhlášena Československá církev a brzy nato byl Karel Farský zvolen jejím patriarchou. Podle sčítání lidu v roce 1921 vstoupilo do nové církve 3,9 % Čechů a katolické církvi zůstalo věrno 76,3 %. O deset let později bylo 5,4 % v schizmatické církvi a 73,5 % katolíků. Dnes se k Československé církvi husitské hlásí asi sto tisíc členů.*

Jak na tuto situaci reagoval Svátý stolec? Je zajímavé, že nuncius se ptal především na příčiny, které k tomu vedly. Nunciova analýza nezůstala na povrchu. Zjistila bezpečně, do jaké míry vedly k rozkolu protirakouská nálada a glorifikace Jana Husa, který se stal symbolem národního odporu proti Římu živeného v českých kruzích, a jak se uplatnily sekularizační tendence poválečné společnosti.

Hlavní příčinou odpadu těchto kněží zjistil však v naprosto nedostatečném teologickém a duchovním vzdělání kléru v předchozích desetiletích a v jeho neschopnosti odolat liberalistickým, nacionalistickým a pokrokařským myšlenkám. Z dnešního pohledu měl zde svůj vliv i německý reformní katolicismus. Reformní hnutí nebylo dílem domácích profesorů a intelektuálů. Další vývoj české národní církve stál pod silným vlivem modernismu. Tak v katechismu, který sestavil Karel Farský, je Ježíš Kristus Božím Synem jen v tom smyslu, jako jsou Božími dětmi

všichni lidé. Ježíš není Bůh, ale jeden z největších proroků.

Bylo zcela zřejmé, že kořeny problému leží mnohem hlouběji než v oblasti praktických disciplinárních reforem.

Většina kléru se nacházela v krizi, která otřásala samými základy víry. To potvrdil i Farského katechismus.

Řím velice brzy postřehl vážnost situace. Vzniklo opravdové nebezpečí přetvoření katolické církve podle presbyteriánsko-synodálního vzoru, do církve budované zdola jako nezávislé na Římu a do národní organizace podřízené státní suverenitě (E. Hrabovec).

Na základě tohoto konstatování radil nuncius již před příjezdem delegace Jednoty státnímu sekretáři k jednoznačnému postoji vůči českým požadavkům. Představitelé Jednoty nezastaví v jejich postoji žádné ústupky a ty, kteří zatím váhají, jen podpoří v jejich nejistotě. Na požadavek zrušení celibátu je možno reagovat jen odmítnutím.

Jednání se Svatým stolicem se řídilo těmito zásadami. Ještě před propuknutím otevřeného schizmatu vyzval papež arcibiskupa Kordače 3. ledna 1920, aby svolal konferenci biskupů, které měl předsedat olomoucký arcibiskup kardinál Skrbenský.

Když pak bylo schizma vyhlášeno, jednal Svatý stolec neprodleně. Dekretem z 15. ledna byla „schismatica coalitio“ neprodleně odsouzena a postižena klatbou.

Kněží, kteří ke schismatické církvi patřili, byli ipso facto postiženi exkomunikací. Podle kánonu 2384 KCP byla tato exkomunikace zvláštním způsobem rezervována Svatému stolci. Biskupové obdrželi pokyn, aby s tímto dekretem neprodleně seznámili všechny věřící a varovali je před podporou schizmatu.

V dopise z 29. ledna 1920 děkoval papež arcibiskupu Kordačovi a českým biskupům za jednoznačný postoj a jejich spojení se Svatým stolicem. Zcela roz-

hodně prohlásil Benedikt XV., že ke zrušení zákona o celibátu, „kterému se latinská církev těší jako významné ozdobě“, nikdy nedá souhlas. S velkým uznáním ocenil papež biskupy, kteří osvědčili v obtížné situaci svůj jednoznačný postoj.

Na konec toho dramatického roku se Benedikt XV. vrátil ještě jednou k tomuto tématu. Ve své promluvě poukázal papež na to, že těch, kteří se obrátili k církvi zády, není tak mnoho a mnohem více je těch, kteří nebyli svedeni špatným příkladem, ale zůstali věrni.

Odmítl argumentaci schizmatiků, která poukazuje na některé chyby v římské administrativě, a odmítl rovněž tvrzení, že Řím uvažuje o zmírnění zákona o celibátu. Jak daleko jsou takové domněnky od pravdy, vyplývá z toho, že za životní sílu a rozkvět vděčí katolická církev lesku celibátu svých kněží, který musí být zachován neporušený. Nikdy to nebylo naléhavější než právě nyní, kdy nastala doba mravní zkázy a bezuzdného rozkošnictví a kdy je nezbytný především příklad vzorných kněží. „Jak jsme již několikrát zdůraznili a nyní slavnostně dosvědčujeme, nikdy se nestane, aby Apoštolský stolec tento svatý a nejvýše blahodárný zákon kněžského celibátu nějakým způsobem oslabil, anebo dokonce zrušil.“ Totéž platí o církevní ústavě. V té věci řekl Svatý stolec své poslední slovo.

Jak správné bylo toto jednání, které se neuchýlilo k pragmaticky-politickým úvahám, nýbrž jednalo pouze na základě pravdy a víry, ukázalo se nejen při onom sčítání lidu, ale také na masovém shromáždění katolíků při biskupském svěcení arcibiskupa Stojana 3. dubna 1921 a při působivé demonstraci věrnosti papeži a církvi.

*Die Tagespost 8. března 2012
Překlad -lš-*

* Jedná se o statistický údaj z roku 2001. V roce 2011 se k této církvi hlásilo 39 276 věřících.

Mariánský sloup na Staroměstském náměstí v Praze

Průvod za obnovu Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí 5. 5. 2012 s požehnáním kardinála Dominika Duku

Na Staroměstském náměstí v Praze byl v roce 1650 postaven Mariánský sloup na památku vítězství pražských měšťanů a studentů nad Švédy v roce 1648 a na poděkování za ukončení třicetileté války (1618–1648). Na základě lživé fámy, že byl postaven na památku vítězství císařských vojsk na Bílé hoře 8. listopadu 1618, byl 3. listopadu 1918 stržen. Byla tak zničena významná kulturní památka, která by měla být navrácena zpět.

Stržení Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze bylo barbarické násilí na českém, slovenském, polském a německém národě a dalších národech Evropy, protože Mariánský sloup byl rovněž schránkou ochranného obrazu Panny Marie Rynecké – paládia Evropy.

Je vhodné si připomenout slova Františka kardinála Tomáška, arcibiskupa pražského, při audienci členů „Společnosti pro obnovu Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze“:

Náboženský průvod v roce 2012 připravujeme již tradičně na 1. mariánskou sobotu v květnu, tj. na 5. května, a srdečně na ni zveme všechny ctitele Panny Marie. Církevní korouhve, sošky Jezulátka, Panny Marie a svatých vítány. Budeme se modlit za Svatého otce, Dominika kardinála Duku, arcibiskupa pražského a primase českého, který velmi laskavě tuto akci doprovází požehnáním, za naše biskupy, za český národ, za mír a náboženskou obnovu v Evropě a za požehnání pro všechny lidi dobré vůle. Budeme děkovat Bohu, Panně Marii a svatým za jejich ochranu církve a všech lidí, kteří směřují k pokoji.

Program:

Samotný průvod začne ve 12 hodin u Panny Marie z Exilu na Petříně a pak pokračuje na Staroměstské náměstí, kde bude zakončen zpěvem Te Deum v chrámě Panny Marie před Týnem asi v 15.30 hodin. Od 10.30 hodin bude mše svatá v bazilice Nanebebevzetí Panny Marie Královské kanonie premonstrátů na Strahově.

„Dokud nebude sloup na svém místě, dokud lidé neuznají, že tehdy udělali chybu, a nebudou toho litovat, nemůžeme doufat, že překonali naši nedávnou minulost a že nás tento starý hřích nestáhne zase dolů. Rozumíme tomu tak, že sloup je nejen symbolem našeho návratu ke slušnosti a tradicím křesťanské Evropy, ale především, že vyrovnání tohoto dluhu může naší zemi dát teprve naději, že opět neupadneme do područí, ať už tupého násilí a bída z Východu, nebo konzumního ateismu ze Západu.“

Magistrát hl. m. Prahy na petici z roku 2010 s 10 tisíci podpisy nejen z Česka, ale i ze zahraničí (Slovenska, Německa, Polska, a dokonce Španělska) reagoval vyhýbavě a rozhodnutí odsunul na neurčito, do souvislosti s rozhodnutím o celkové revitalizaci Staroměstského náměstí. Náboženské průvody a petice za obnovu Mariánského sloupu tak jsou prakticky jedinou platformou vyjádření touhy po jeho obnovení.

Jakou obnovu chtěl Jan XXIII.?

Vzpomínky na začátek koncilu před 50 lety

„Nesmí to být jako při bouři na moři, kdy kapitán vyzval, aby všechno zbytečné bylo hozeno přes palubu, a jeden sedlák vyhodil svou ženu a kněz svůj breviář.“ Toto napomenutí vyslovil Jan XXIII. během debaty před shromážděnými koncilními otci. Vyvolává to přítomný dojem, že papež Roncalli, který brzy nato zemřel, tušil, co se bude později dít ve jménu tzv. „ducha koncilu“.

Proti zmatku knížete temnot

Před 50 lety – 11. října 1962 – zahájil Jan XXIII. Druhý vatikánský koncil. Byl už tehdy těžce nemocný, trpěl rakovinou žaludku. Mohl tedy řídit koncil jen krátkou dobu. O Letnicích 3. června 1963 podlehl své nemoci.

Dodnes je pokládán za papeže koncilu a někde mu přisuzují pověst, že chtěl církev revolučním způsobem změnit. Kdyby prý dovedl koncil do konce, nebyl by dnes celibát závazný, kořaly by se společné večeře Páně všech vyznání, liturgie by odpovídala duchu času a každý teolog by mohl jménem církve hlásat, co chce. Občas slyšíme takové „církevní snilky“, kteří ani nemají pojem o tom, jak velkým zastáncem celibátu a latiny byl právě Jan XXIII., a kteří by jistě k opravdové obnově církve nepřispěli.

Jan XXIII. však chtěl opravdovou obnovu církve. To řekl jasně již při prvním ohlášení koncilu na setkání s kardinály u Sv. Pavla Za hradbami 25. ledna 1959. Papež si tehdy stěžoval na zesvětštění společnosti, že lidé se zajímají více o hmotné statky než o víru v Ježíše Krista. Úsilí o pozemské statky a o to, co působí kníže temnot, vyvolává velké zmatky. Papeži působil starosti také indiferentní technický pokrok, který je od-

tržený od „úsilí o vyšší dobro“ a působí, že „mizí kázeň a starý dobrý řád“. To podle Jana XXIII. oslabuje obrannou sílu církve, vede k „neblahému rozštěpení a duchovnímu a mravnímu úpadku“. Papež chtěl na to odpovědět „opětovným oživením některých dávno osvědčených forem hlásání nauky a moudrých nařízení církevní kázně, které v dějinách církve přinesly plody mimořádné účinnosti“.

V reformách přísno i mírnost

Jan XXIII. oznámil ve své řeči nejen koncil, ale také diecézní synod pro diecézi Řím. Tento synod se konal v roce 1960 a v duchu vyhlášovacímho projevu požadoval „moudrá opatření církevní kázně“ – a přísná pravidla pro život kléru.

Při otevírání koncilu společně papež především na přesvědčující sílu a nechtěl odsuzovat. Katolická nauka měla být přesvědčující způsobem, jakým se předkládá. Základní záležitosti, které předložil ve své řeči u Svatého Pavla, především vedení lidí k vyšším nebo nebeským statkům, zůstávaly však nadále prioritou, jak prohlásil v zahajovací řeči koncilu v roce 1962.

Můžeme zde vidět postoj Jana XXIII., který je typický také pro svatého Františka Saleského. Tento svatý biskup po tridentském koncilu obdržel jako mladý kněz za úkol rekatolizaci oblasti Chablais na břehu Ženevského jezera a byl přesvědčen, že kapka medu způsobí více než sud octa. Chtěl dobýt hradby reformátorské Ženevy láskou. Na druhé straně počítal František Saleský s reformou kléru. Byl si jist, že

reforma církve musí být především reformou kléru, a v tom následoval koncilní otce tridentského koncilu. Kládl velký důraz na zbožnost, čistotu a vystupování kněze, a byl si vědom, že úpadek kněžského stavu

vedl ke krizi, která vyvolala reformaci. Jan XXIII. byl nejen velkým ctitelem svatého Františka Saleského, vážil si a znal velmi dobře i druhého velkého reformního biskupa po tridentském koncilu, svatého Karla Boromejského, kterým se část svého života intenzivně zabýval. Lze se domnívat, že papež, který byl důvěrně seznámen s kněžským ideálem tridentského koncilu, viděl v něm šanci pro obnovu církve i v naší době. V tomto duchu je třeba také chápat přísné požadavky římského diecézního synodu, které se opíraly o základní principy tohoto papeže. Roncalli byl přesvědčen, že hluboká zbožnost kléru podporuje zbožnost všech křesťanů. Domnívám se, že další vývoj mu dal plně za pravdu. Neměl po koncilu propagovaný „rozchod s důstojností“ za následek zesvětštění kněží, ze kterých se stali v košile oděni sociální pracovníci, kteří měli k oltáři jako vrcholu církevního života spíše rozporuplný vztah? Nemá právě zde počátek rostoucí nezáměrné o život církve?

Aggiornamento jako odsvětštění

Papež Roncalli žil z Eucharistie, z modlitby a svátosti pokání. Kdo čte jeho duchovní deník, který byl zveřejněn po jeho smrti, objeví, jak velice usiloval o život podle Božích přikázání, jak potlačoval všechno, co ho mohlo odvádět od tohoto vztahu. Podporovat takový vztah k Bohu, to bylo hlavní

přání a vůle Jana XXIII. a hlavní úkol koncilu. To také jasně řekl ve své zahajovací řeči 11. října 1962. Mluvil o „povinnosti křesťana ustavičně usilovat o nebeská dobra, dokud trvá tento život, a používat pozemské statky jen k tomuto účelu, tak aby jejich časné používání nezpůsobilo člověku škodu na nebeské blaženosti“. Aby „tato nauka pronikla do mnohohlasných oblastí lidského působení“, je nutné, aby církev „neodvracela svou pozornost od pokladů pravdy, které zdědila od otců“. Proto „musí počítat s tím, že přítomnost a nové životní podmínky otevřely nové cesty pro katolický apoštolát“. Právě zde vysvětlil Jan XXIII., co rozumí pod pojmem „aggiornamento“. To vůbec neznamená předaný poklad víry, „depositum fidei“, dát někam stranou. Jde o to, abychom v konformnosti s dnešní situací nacházeli nové cesty, jak trvale drahocenné poklady dále předávat světu. Papež mluví ve své řeči o nutnosti „usilovat o předávání celé křesťanské nauky bez jediného škrtnutí dnešní době“.

Jan XXIII. věděl velmi dobře, že je úkolem církve bojovat proti zesvětštění víry. Když srovnáme přísné požadavky papeže na kněze při diecézním synodu se záležitostmi „aggiornamento“ koncilu, pak je jasné, že papeži jde o to, vnášet do světa hlubokou zbožnost – což je záležitost, o které mluvil Benedikt XVI. při své návštěvě Německa v září 2011. Požadované „odsvětštění“ je přiměřená odpověď na volání papeže Roncalliho po aggiornamentu. Přizpůsobení světu nikdy církvi neprospělo. To věděl Jan XXIII. velmi dobře. Když mluví Benedikt XVI. o „odsvětštění“, můžeme jít do školy Jana XXIII., papeže, který byl odsvětštěn i k světu obrácený, ale jeho obrácení k světu, optimismus a radost z víry byly impulzem k odsvětštění. A to je také pravý duch koncilu.

Der Fels 3/2012
Překlad -lš-

Oblažující odpuštění

Svatost pokání dnes

Člověk je lovcem štěstí. Ale se vším, co na zemi hledá, je nespokojen. Ať jsou to peníze, moc, majetek, rozkoš, všemu tomu musí nakonec říct: „Ty nejsi moje štěstí, ty jsi jenom namísto mého štěstí.“ Nejsme prostě stvoření pro pomíjející a konečné věci. Proto leží „štěstí mimo nás. Není ani v nás. Je jen v samotném Bohu!“ Proto je třeba vyhostit z duše všechno, co nás odděluje od Boha a co nám brání v přístupu k němu. A musíme hledat to, co nás k němu vede.

Hřích narušuje a ničí v nás radost z Boha a v Bohu. Je však jedna cesta, na které můžeme najít oblažující odpuštění: kdo se vzdálil od Boha, musí se k němu opět vrátit jako marnotratný syn k otci. Člověk může sám sebe zhanobit a zpusťošit. Ale návrat a náprava jsou spojeny s voláním milosti, s odpovědí na ně a s uposlechnutím. Po svém zmrtvýchvstání z kupitelského umučení a smrti pověřil Ježíš Kristus své učedníky a dal jim plnou moc, aby nám přinášeli jeho oblažující odpuštění každé nepřístojnosti, zloby, nevděčnosti, v každé nouzi a zoufalství duše: *Přijměte Ducha Svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny.* (Jan 20,22–23) Ve svátosti pokání získáváme tento Pánův velikonoční dar.

Vytěsněná vina

Jednou z nejnebezpečnějších ran, které církev v posledních desetiletích utřžila, je opomíjení a někdy úplné odbourání svátosti nekonečně milosrdné Boží lásky a oblažení našeho srdce. A to právě těmi, kteří ji nejvíce potřebují, kteří ztratili pravou životní radost skrze těžká provinění.

Ve středověku se silně hřešilo, ale také silně konalo pokání. Dnes lidé zdravý pocit viny ze svého vědomí vytěsňují. Po-

dle stále více rozšířeného názoru modernistických moralistů se prý ani vůbec nedopouštíme těžkých hříchů, ze kterých bychom se museli ve zpovědi vyznávat. Jak by láska (rozuměj sex) mohla být hříchem? Předmanželský pohlavní styk je přirozený. Nevěra, to je kavalírský delikt. Hříchy se staly slabostí, kterou je možno prominout.

Prý: proč by člověk měl chodit ke zpovědi, návštěva kající pobožnosti je jednodušší a člověk se nemusí ponižujícím způsobem osobně obviňovat z hříchů. Zapomíná se však, že osobní zpověď, tj. přijetí svátosti pokání, je jediná řádná cesta ke smíření s Bohem a s církví a k rozhrěšení od těžkých hříchů. V kající pobožnosti nedochází k svátostnému rozhrěšení. A jak jsme se před Bohem skutečně provinili, to nám zmanipulované a laxní svědomí není schopno správně říct. Mimo to, *jestliže říkáme, že nemáme hřích, sami sebe klameme a pravda v nás není. Když své hříchy vyznáváme, On je věrný a spravedlivý; odpouští nám hříchy...* (1 Jan 1,8–9)

Jednotlivec

Ve svátosti pokání se zodpovídá každý jednotlivě před soudem Krista skrze kající vyznání provázené vůlí po obrácení a odčinění vlastních vin. Je to sám Kristus, který může nad námi vynést správný ortel. Nikdo jiný. A je to on, jehož jménem nám kněz jako jeho zástupce uděluje rozhrěšení.

TĚŽKÉ VÝČITKY SVĚDOMÍ

Po umělé oplodnění v USA zjistil lékař, že matka počala trojčata. Po tomto sdělení matka odmítla porodit tři děti a požadovala, aby dvě z nich byly usmrceny. Po uskutečnění tohoto zákroku prožívá otec těžké výčitky svědomí: Selhal jsem vědomě v hlavní úloze rodiče, nechránil jsem své dvě děti. Sledování operace na monitoru ho navíc přesvědčilo, že zákrok byl pro utracené děti velmi bolestný. Informace lékařů před zášahem neodpovídají pravdě.

Kath-net

Tak jako Kristus vždy odpouští viny jen jednotlivým hříšníkům (ochrnutý, cizoložnice, Magdaléna, lotr a další), tak se to děje také ve svátosti pokání. To ostatně odpovídá důstojnosti jednotlivého člověka. Každý chce, aby byl brán vážně i se svou vinou. Je to přesně jako u nemocného, který oceňuje, že je ošetřován osobně, že s ním jedná lékař, který je zavázán k plnému mlčení o jeho nemoci. Toto oprávněné přání je splněno i v osobním jednání v uzavřené zpovědnici. Kdo si přeje jiný způsob, může požádat o zpovědní rozhovor.

Nejednou se musí člověk stát jakoby Božím pacientem jako nemocní v evangeliu, aby ho po mnoha letech přijala milosrdná Kristova láska. Tak jako nedávno jeden člověk, který se po dlouhém stavu těžké choroby rozhodl k obrácení, a když mu Kristus prostřednictvím kněze udělil odpuštění, rozzářen radostí zvolal: „Všude budu říkat, jak šťastným jsem se stal po této zpovědi.“

Kdo sám sebe z nedbalosti, lhostejnosti a neochoty ke zpovědi nebere vážně, nespěje ke stavu pravého, živého křesťana. Kdo však bere sám sebe vážně a uznává svou nevděčnost vůči Boží milosrdné lásce, rád často vyhledává setkání s Kristem ve svátosti pokání, aby se skrze křestní milost stal co nejdokonaleji podobným Kristu. Proto církev doporučuje také těm, kteří si nejsou vědomi žádné těžké viny, aby přijímali v „přehledných časových intervalech“ svátost smíření. Je

to dobré také proto, aby ti, kteří přistupují ke zpovědi, nebyli vždy pokládáni od svých bližních za „těžké hříšníky“.

Vzájemné vztahy

Je možno oprávněně tvrdit, že pokles návštěvnosti bohoslužeb, rostoucí počet rozvodů a stále větší mravní úpadek je ve vzájemném vztahu k přistupování ke zpovědi. Také odpady od církve začínají tím, že se upouští od osobní zpovědi. Nesouvisí nehodná a svatochrádezná přijímání Eucharistie s tím, že se zlehčují těžké hříchy a věřící lehkomyšlně přistupují k oltáři spolu s ostatními i s těžkými hříchy na svědomí? I ten, kdo v podstatě věří v Krista a v lásce k němu řídí svůj život, může se ocitnout v nebezpečí, že při pokušeních a krizích zklame a propadne hříchu. Jako zvláštní znamení své kající snahy po polepsení vyhledává proto ve zpovědi osobním vyznáním novou sílu, podněty a rady, aby s pomocí svátostné milosti rostl v lásce ke Kristu a v apoštolské horlivosti. V každém případě má pravidelný rozhovor ve zpovědi neocenitelný význam. Biskup Klaus Hemmerle v dopise mládeži napsal: „Je třeba, abychom si našli kněze, se kterým čas od času rozmlouváme o svém životě a kterého také vždy prosíme o svátostné rozhrěšení našich hříchů.“

Kdo chce vystupovat k vrcholům, potřebuje horského vůdce. Kdo chce z nížiny duchovního života vystoupit vzhůru, potřebuje duchovního vůdce tím více, čím je sám nezkušenější. Je to velká milost, když najdeme takového duchovního vůdce. Velcí světci mají v tom své zkušenosti.

Kez všichni, kteří trpí pod tíží svých vin, zakusí, jak měl pravdu svatý František z Assisi, když řekl jednomu bratru, kterého viděl smutného: „Bratře, běž se vyzpovídat, a budeš zase veselý.“

Dienst am Glauben 2/2012

Překlad -lš-

Moje obrácení - dlouhá cesta k pravdě

Nemohu psát o zážitku z Damašku, nýbrž o dlouhém procesu odcizení a návratu domů, o dlouhém životě cestou vzdělávání. Vyrostl jsem v typicky protestantské rodině, předali mi Bibli a modlitbu, to nejdůležitější, abych jako křesťan důstojně žil. Bohoslužby jsem navštěvoval jednou v roce, o Vánocích, a byl jsem přesvědčen o tom, že to stačí. Proč tam vůbec chodit, když jsem to, co bylo v kázáních, v daleko lepší podobě našel v knihách - a evangelická bohoslužba není nic jiného než církevním zpěvem obklopené kázání. V hodinách náboženství na gymnáziu jsem se dověděl, že od dob, kdy začalo ekumenické hnutí, kromě těch věčně včerejších nikdo už rozdíl mezi Římem a Lutherem nebere vážně a katolicismus se po druhém vatikánském koncilu pomalu, ale nezadržitelně srovnává s protestantismem. Člověk byl buď křesťan, nebo ateista, příslušnost k církvi však byla pro Boha a pro nás lidi něco lhostejného.

Jeden katolický učitel matematiky mě pak ale iritoval: Kdyby se všude myslelo tak jasně jako v matematice, byly by všechny problémy z poloviny vyřešeny. Po krátké pomlce dodal: Ale je ještě něco důležitějšího, a to jsou pravdy víry.

I když náboženství bylo mým oblíbeným předmětem, něco takového jsem nikdy neslyšel. V náboženství mohl člověk zastávat cokoliv, jen když to dokázal zdůvodnit. Nic jistého nikdo neví a to je potom „víra“. Již ve škole jsme byli uváděni do historicko-kritické metody, která rozleptala to jediné jisté z reformace: všechno, co bylo vysloveno, je podmíněno historickým kontextem. Co mě v tomto oboru ještě oslovovalo? Byl to obor, kde se tématem mohly stát moje a naše

žakovské otázky, které jsme si kladli, když jsme chtěli získat odstup od všední skutečnosti: proč je to a jak je to? K čemu je to a jaký smysl má můj život? Protestantismus byl pro mě dobrodružstvím hledání, ale nic jistého jsem nenašel.

Uwe Christian Lay

Najít odpověď na tyto otázky, to bude záležitost teprve teologického studia, myslel jsem si. A tak jsem se rozhodl kvůli této naději ke studiu evangelické teologie, když jsem se ve škole naučil klást otázky. To první, co jsem se tam naučil, bylo, že jen velmi povrchní pozorovatel pokládá rozdíly uvnitř křesťanství za zanedbatelné. Panovalo zde kvůli pravdě zcela antiekumenické klima. Jedné otázky jsem se nemohl odvážit: Jak mohu a smím věřit, že jsem skutečně v té pravé církvi, když jsem v ní byl pokřtěn kvůli svým rodičům?

Jedna mladá žena mě požádala o radu. Byla to katolička a chtěla si vzít studenta teologie, evangelíka. Kvůli manželství se chtěla stát luteránkou. Ale jak to udělat? Chtěla konvertovat, ale zároveň nechtěla. Jako luteránka by už nemohla vzývat Matku Boží a musela by se vzdát krásy mše. Že by bohoslužba mohla být tak krásná, aby na ni někdo rád chodil, to jsem slyšel poprvé v životě.

Jelikož jsem byl socializován pruským způsobem, staly se mi bohoslužby něčím jako jednostrannou povinností, která slouží náboženskému poučení. Ale krása? Na její pozvání jsem jednou zašel na mši svatou. A byl jsem nadšen. Proč je protestantská bohoslužba ve srovnání se mší tak chudokrevnou akcí? Nepatří pravda a krása k sobě, že jen tam, kde je něco krásného, může být i pravda? Od té doby mě sžírala pochybnost: Nejsm v nesprávné církvi? Není krása liturgie důkazem o pravosti církve, která ji takto slaví?

A co jsem udělal s Marií, Matkou Boží? Mnoha katolíkům není známo, že dnešním protestantům je povoleno takřka všechno, třeba je možné mluvit o úplném opuštění křesťanské etiky, ale vzývat Marii nebo světce, to je skoro jako hřích proti Duchu Svatému.

Pokusil jsem se jen tak pro sebe získat v té věci jasno. Mohu jako křesťan vzývat Matku Boží? Následoval dlouhý vnitřní zápas, až jsem se jednou pomodlil své první Zdravas, Maria. Následovalo druhé a třetí. V této modlitební praxi jsem pak pomalu rostl jako katolik. Nejlepší cesta k pravdě není jít bezprostředně přímo ke Kristu, nýbrž jít k němu přes jeho Matku. Teprve nyní se pro mě i Ježíš Kristus stal Spasitelem.

Odcizoval jsem se protestantismu a nacházel jsem duchovní domov v tom katolickém. Když jsem nabyl odvahy, zeptal jsem se jednoho katolického kněze, zda je mi jako evangelíkovi dovoleno jít k přijímání. Podle církevního práva nebylo jeho jednání zcela v pořádku, protože místo aby řekl „Ne!“, ptal se mě na moje důvody a na mou víru v Eucharistii. Řekl jsem mu, že si Eucharistie cením více než protestantské poslední večeře, protože v ní mi připadá skuteč-

ná přítomnost Ježíše v posvěcených hostiích přiměřeněji vyjádřena, a že jsem dospěl k závěru, že mě protestantská kritika Eucharistie neuspokojuje. Bohoslužba bez oběti nemůže být pravou bohoslužbou. S potěšením konstatoval, že mám katolickou víru a dostal jsem povolení k přijímání.

Tak jsem byl už skoro katolík, ale ještě ne zcela. Co mě zdržovalo od návratu k církvi? Bohoslužba k cti nanebevzaté Panny Marie, při které se katolický duchovní desetkrát omluvil, že se ještě oslavuje něco tak protiekumenického - katolicismus, který snil o tom, jak se co nejrychleji zbavit všeho katolického kvůli duchu doby a ekumenismu. Proč bych měl vstupovat do takové církve, která je každý den o krok protestantštější?

Mezitím pro mě skončilo studium a vědecká práce na protestantském severu a já jsem se přestěhoval do Mnichova. Při mši svaté u Svatého Michala mě oslovila jedna velmi zbožná paní: u liberálních jezuitů nejsem na správné adrese, lépe bych se vyjímal u Svatého Petra, to je katolický kostel. Šel jsem, viděl jsem, a byl jsem poražen. Konvertoval jsem v naději, že katolická církev zůstane katolickou a že v ní bude skutečně ještě pravá a živá víra.

Krása a bohatství církve a její tradice mě krok za krokem přesvědčily o pravdě církve. Ale také to, že jsem se naučil klást otázky. Když jsem zpochybnil předsudek, že je to jedno, zda jsem křesťan, žid nebo mohamedán, a této otázce jsem se naučil v protestantské hodině náboženství, odpověď jsem našel teprve u katolíků. Ale bez pomoci Matky Boží bych při vši lásce k intelektuálním a správně kladeným otázkám tu dlouhou cestu od Kristu vzdálených křesťanů ke skutečně praktikujícím katolíkům nikdy nenašel.

Der Fels 3/2012
Překlad -lš-

Sedm hřebů do rakve duše (2)

Hlavní hříchy, sedm hrobařů charakteru, jsou pycha, lakomství, smilstvo, závist, neštědlost, hněv a lenost. K těmto sedmi hlavním formám egoismu se vztahuje sebepoznání.

ZÁVIST

Závist nemá prázdnou radost ze statků bližního, jako by tyto statky ohrožovaly její nadřazenost. Tak jako bohatí tíhnou k lakomství, tak se chudí stávají závistiví. Závistivý člověk nerad vidí, když jsou druzí šťastní, jako by ho ti druzí okradli o šarm, krásu, vědění, pokoj a bohatství. Z nenávisti dělá méně vzhledná žena zlostné poznámky o své krásnější sestře. Když se závistivý člověk nemůže vyrovnat druhému, snaží se dosáhnout toho, aby druhého ponížil. Závistivý mluví pohrdavě o tom, kdo je zdvořilý, zbožné označuje za pokrytce. Závist začíná otázkou: „Proč nemohu mít to, co mají druzí?“ a končí tvrzením: „Tyto ctnosti mi chybí jen proto, že je mají druzí.“ Tak se stává závist nepřátelstvím. Chybí jí jakýkoliv respekt, pocit úcty a není schopná říct „děkuji“.

Závist je spřízněná s nenávití, která nesnáší vedle sebe soka nebo úspěšnějšího rivala. Je spřízněná také se žárlivostí. Žárlivost spočívá v přehnané sebelásce, do které se mísí strach, že by ji druzí mohli připravit o pocit sebeuspokojení. Závidíme druhým jejich dobro a žárlivě hlídáme to své. Někteří egoisté, kteří trpí těmito dvěma neřestmi, kritizují nemilosrdně všechno dobré, co konají druzí. Musí sice uznat, že je to dobro, ale mají zlost, že ho nevykonali sami a že jim tak unikla příležitost k poctě. Proto se snaží toto dobro nějak znehodnotit. Psychologicky řečeno, je tato žárlivost něco velmi nebezpečného. Vedla už k sebevraždám, když žárlivec zjistil, že jeho pokusy překonat soka jsou marné. Závist začíná tím, že se snaží nabourat dobrou pověst druhého skrytě donášením a klepy nebo i veřejně pomluvami. Když to

má úspěch, je dosaženo cíle, který vyvolala bolest z cizího úspěchu a radost z jeho nezdaru. Věc je velmi vážná, jestliže se závist týká pokroku, kterého druzí dosahují v duchovní oblasti nebo v apoštolátu. Často se tak děje kvůli všeobecné nespokojenosti. Problémy závistivých lidí jako by ztrácely na intenzitě, když slyší o slabostech známých osobností. Čtenáři, kteří mají potěšení z novinových skandálů a pomluv, se nevědomky pokoušejí strhnout druhé na svou úroveň. Skutečně láskyplní lidé neradi slyší o zlu a pociťují povinnost dělat za ně pokání.

Nejlepším prostředkem proti závistí a žárlivosti ve vlastním srdci je, když se modlíme za člověka, který nás k tomu podnítl. Když světujeme Bohu své nepřátele a přejeme jim duchovní dobro, zardousíme tak v zárodku pokušení k závistí. Jiným prostředkem je následovat ty, kterým závidíme. Církev nám staví před oči dobré příklady světců ne proto, aby nás podněcovaly k chybám, nýbrž k většímu úsilí o dobro. „Starejme se jeden o druhého a pobízejme se k lásce a k dobrým skutkům.“ (Žid 10,24)

SMILSTVO

Smilstvo je nezřízená radost z tělesných rozkoší. Je to prostitute lásky, rozšíření sebelásky natolik, že se projektuje na druhou osobu, která je mylně milovaná jako Ty. Smilstvo však vylučuje každý osobní prvek ve prospěch smyslových zážitků. „Ego“ dává smilstvu moderní pláštík a předstírá, že takový hřích je nutný k zachování vlastního zdraví, k plnému životu a k sebeuskutečnění. Křečovitě úsilí vědecky ospravedlnit tuto neřest je už samo o sobě zname-

ním, jak nerad člověk uznává porušení toho mravního zákona za hříšné. Muži i ženy se den co den nudí a jsou nespokojeni. Proto se oddávají nečistotě, aby kompenzovali bídu ve svém srdci, a klesají stále níže k zoufalství. Jak říká svatý Augustin: „Bůh nenutí člověka k tomu, aby byl čistý. Nechává jen osamocené ty, kteří si zaslouží, aby se na ně zapomínalo.“

Při smilstvu přesouvá člověk střed osobnosti od ducha k tělu. V některých případech vycházejí výstřelky z neklidného svědomí a z přání zbavit se jich a vyhledat druhé. Někdy má člověk také protikladné přání učinit se vševládoucím tím, že si podmaňuje druhé. V předcházejícím stadiu pociťuje zhyrálec, že už není schopen své Já osvobodit trvale od modloslužby těl. Duše je jakoby vhozena do sebe. Žádná vášeň tak rychle nezotročuje člověka jako smilstvo a není žádné jiné, jejíž zvrácenosti by tak ničily síly ducha a vůle. Tyto excesy mají čtverý účinek na lidský rozum: oslabují chápání, takže člověk se stává duchovně slepým a není schopen vidět pravdu; ovlivňují opatrnost a pocit důstojnosti, takže vedou k nepředloženému jednání; posilují sebelásku a přivádějí tak k bezmyšlenkovitosti; oslabují sílu vůle a vedou až ke ztrátě síly k rozhodnutí, a tím k bezcharakternosti.

Působení na vůli je stejně zhoubné jako na rozum. Kdo se pravidelně oddává těmto hříchům, tíhne k tomu, nenávidět Boha a náboženství, protože se mu zdá, že Bůh stojí v cestě jeho přáním. Zhýralci popírají existenci Boha, protože jeho vševládoucnost znamená, že poznává charakter jejich hříšného jednání a musí je kárat.

Smilstvo vede dál k tomu, že člověk popírá nesmrtnost. Čím více egoista žije jen v těle, tím nepříjemnější je pro něho myšlenka na soud. Přiznání nesmrtnosti by ho nutilo k tomu, změnit zcela život, a to rozkošnické Já nechce na sebe vzít. Každá zmínka o budoucím životě přivádí takového člověka k nenávisti a cynismu. Tušení možného soudu ještě více prohlubuje nouzi duše. Každý pokus zachránit takového člověka pokládá hříšník za útok na své štěstí.

Víra v Boha a v nesmrtnost duše by ve smilníkovi probudila touhu osvobodit se. Ale jestliže se již nechce vzdát neřesti, nemůže u takových myšlenek setrvat. Obhájci křesťanského náboženství musí egoistu upozornit na to, že změně světového názoru musí předcházet obrácení a změna životního způsobu. Jakmile se rozkošník vzdá zla, začne tíhnout k pravdě a přestane se jí obávat.

Nečistota nemá s legitimním naplněním pohlavního života v pravém manželství nic společného. Pravá manželská láska vede k utváření My a k rozpuštění sebestřednosti. V manželské lásce hledá osoba dokonalé rozvinutí Ty, osobnosti, která stojí proti „já sám“. Není světlejšího okamžiku, než když se Ego zcela daruje druhé osobnosti, takže pud se zcela rozpouští v radosti, že můžeme bezmezně milovat druhého. Takto milující nejsou nikdy sami, proto k lásce patří nikoliv dva, nýbrž tři, a tím Třetím v tomto svazku je Bůh. Jedno Ego miluje druhé Ego, protože mu má co dát. Vlastní osoba miluje druhou vlastní osobu, protože je něčím. V lásce se spojují dva, kteří sami o sobě jsou chudí, ale takto vytvářejí velké bohatství. Rozvody a nevěrnost, záměrná bezdětnost, neplatná manželství, to jsou všechno převleky, kacířství proti lásce, a co je nepřátelské lásce, to je nepřítelem života a nepřitelem štěstí.

(Dokončení příště)

Překlad -lš-

Ježíšova poselství

P. Ottaviovi Michelinimu (39)

SVATĚ HRDÍ

21. ledna 1976

Svět není Bohem, a proto není Světlem. Zahaluje jej hluboká temnota.

Synové Světla (kteří nejsou z tohoto světa, ale z mého království) nemohou mluvit a uvažovat tak jako synové tohoto světa. Rodičům se narodil chlapec těžce fyzicky postižený, ale obdařený duchovními dary. Synové Světla pokládají chlapce za veliký dar. Svět pokládá tyto rodiče na nešťastné, nikoliv však synové Světla. Kdo skutečně vírou chápe, vidí, jak neocenitelné poslání je svěřeno chlapci, který je milovaným přítelem mého milosrdného Srdce, kterého miluje a obdivuje moje Matka, který je předmětem Božího zalíbení, z něhož vyzařuje síla milosti a vnitřní život mého mystického těla. Čím více je zastíněno jeho poslání na zemi, tím větší bude jeho sláva a jas jeho života v nebi.

Srdce, ve kterém je pýcha, nevidí Boží světlo, v srdci, které ho vidí, je moudrost.

Nemají se rodiče tohoto chlapce pokládat za šťastné? Mají všechny důvody být svatě hrdí! Nikoliv stěžování, výtky a nářky, ale vděčnost a uznání patří Bohu, který shlédl na tyto rodiče a příbuzné.

Ať na vás spočine požehnaní moje a mojí Matky.

PROPUŠTĚNÝ KNĚZ

V USA musel odstoupit jeden kněz, který svévolně měnil liturgické mešní texty. Místní biskup ho nejdříve opakovaně napomínal, a když to nepomohlo, sáhl ke kázeňskému opatření. Stalo se tak po stížnosti věřících. Případ trval pět let.

Kath-net

TOUHA PO VĚCECH BOŽÍCH

22. ledna 1976

Mnohokrát jsem mluvil o současné krizi víry, která se projevuje v mé Církvi. Je to zlo, kterým je nakaženo celé lidstvo.

Země se stále více přeměňuje na vyprahlou poušť, kde nechybí tu a tam oázy, které udržují cirkulaci božské milosti v mém mystickém Těle.

Tělo, ve kterém by byly všechny údy mrtvé, nebylo by živým tělem, nýbrž jen mrtvolou v rozkladu. Církev nikdy nemůže zcela odumřít nebo vyschnout, to je zaručeno mými jasnými slovy a nikdo o tom nesmí pochybovat.

I dnes je to zaručeno přítomností Ducha Svatého; ani dnes mezi bahnem a mrtvolami, které je pokrývají, nechybí duše opravdu dobré a svaté, kterým patří díky, že přispívají k oběhu a sdílení božského života.

Před několika dny jsem hovořil o Mariánském kněžském hnutí, vyvolaném vojsku mého Milosrdného Srdce a Neposkvrněného Srdce mé Matky. Je oporou a obranou Církve a mého náměstka na zemi, který se stal terčem tolika střel. Je to vojsko, které vede a kterému žehná moje Matka, aby je připravila na nelitostný boj s nečistou Satanovou tyranii za osvobození, které přijde v hodinu velké a vítězné Královny.

NEPLODNÁ MODLITBA

5. února 1976

Zvykli jste si slyšet přikázání: „Miluj Pána, svého Boha, z celého srdce, z celé duše a ze vši mysli.“ Slyšíte je, tak jako slyšíte zvony, které každý den vyzvánějí. Všichni je slyší, ale nikdo si toho už nevšímá. Tak je to i s přikázáními, která zůstávají pro mnohé mrtvou lite-

rou, zatímco by měla žít ve vašich srdcích.

Předesílám to, abys lépe pochopil, jak špatně se modlí i ti, kteří se modlí. Je málo těch, kteří se modlí dobře, protože není možné se modlit, pokud se ignoruje první přikázání, pokud se zapomíná i na to, co znáte.

Abychom se postavili do Boží přítomnosti, je třeba udělat několik duchovních úkonů, které jsou nezbytné pro dobrou modlitbu.

Je třeba vykonat úkon víry, který pozvedá naši duši až k Němu, až k duchovnímu kontaktu s trojjediným Bohem.

Po tomto úkonu musí následovat úkon pokory, důvěry a lásky, které slouží k zintenzívnění našeho styku s Bohem. Jsou to nezbytné úkony pro dobrou modlitbu, protože zabraňují mechanickému odříkávání, které se Bohu protiví. Vzdalují se od těch, kteří Mne ctí toliko ústy a nikoliv srdcem. Bohužel je jich mnoho, kteří se modlí jen materiálně a klamou sami sebe, že splnili povinnost, kterou ve skutečnosti vůbec nenaplnili.

Z toho, co ti říkám, vidíš, jaké nedostatky jsou v duchovním životě křesťanů. A kolik je takových nedostatků!

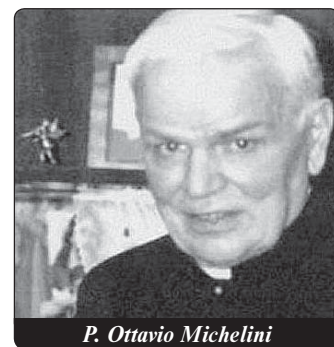
„Miluj Pána, svého Boha, z celého srdce...“

Tomu, kdo opravdu miluje Boha a pro koho je Bůh vrcholem jeho života, tomu nehrozí, že by pozvedal k Bohu modlitby, které jsou projevem pýchy a egoismu, jako je žádost o pozemské věci, bohatství a úspěch. Kdo žádá jen o takové věci, nevytvoří si stálý vztah k Bohu.

Bůh nevstupuje do duší, které jsou přeplněny materiálními zájmy, které dychtí jen po pozemských věcech. Takové duše jsou zahaleny do tmy.

Kdo opravdu miluje Boha, ten má k Němu správný vztah a hledá jeho slávu a lásku.

Kdo miluje Boha, hledá ve své modlitbě především Boží království v duších pro jeho větší slávu. „Hleďte nejprve Boží

P. Ottavio Michelinimu

království a všechno ostatní vám bude přidáno.“

Bůh by nebyl Bohem, kdyby nebyl věrný svým slibům. „Proste, a bude vám dáno, tlučte, a otevře se vám...“

Kdo se modlí a cítí se zklamán, zapomíná na první přikázání: „Já jsem tvůj Pán a Bůh. Nebudeš mít jiného Boha mimo Mne.“ Nezachovává první přikázání – „Miluj Boha z celého srdce“ – které je nezbytné, aby tvoje modlitba byla vyslyšena. Učil jsem apoštoly a vás, jak se máte modlit: „Otče náš, jenž jsi na nebesích...“

Postavit se do Boží přítomnosti je první podmínkou modlitby. Kdo se opravdu modlí, zapomíná sám na sebe, aby mohl vystoupit se svou duší k Bohu Otci, který jediný je Velký, jediný je Svatý a Dobrý.

První přikázání je základní složkou modlitby k Bohu Otci. Boží otcovství je také rozhodující pro lásku k bližním. Říkáme „Otče náš“, abychom si připomněli lásku ke všem, kteří jsou jako my dětmi stejného Boha Otce, z něhož pramení stvoření a život a k němuž směřujeme.

Na Něho musíme upřít svůj pohled s důvěrou, jako trosečník, který se s důvěrou dívá k polární hvězdě.

„Posvěť se jméno tvé.“ Musíme posvěcovat a oslavovat svaté Boží Jméno a spojovat se přítom se všemi hlasy a naplňovat tak cíl všeho stvoření, kterým je Boží sláva.

„Přijď království tvé.“ Kdo opravdu miluje, zapomíná sám na sebe, protože jeho myšlení vzlétá k milované osobě, po jejímž štěstí touží.

„Buď vůle tvá.“ Hledat uskutečnění svých tužeb a svých přání, která klademe před všechno ostatní, je egoismus. Jen když podřídíme svou vůli jeho svatě vůli, můžeme mluvit o lásce.

Jestliže ten, kdo se modlí, modlí se s těmito pocity a nachází se opravdu v Boží přítomnosti, myslí jen na jeho slávu a příchod jeho království, na uskutečnění jeho svatě vůle, uvidí, jak jeho modlitba přináší neslýchané a zázračné plody. Všechno vám bude dáno ve srchované míře.

Může snad Bůh, nekonečně dobrý Otec, dopustit, aby Ho předčily jeho děti? Proto nechává padat na prosebníka dešť milostí a nebeských darů. Bůh od nás žádá jen to, abychom Ho milovali.

Stavět Ho až za naše maličernosti bylo by urážkou a nevděčností.

Učitelé modlitby

Neměli by moji kněží být neúnavnými učitelé modlitby pro moje věřící? Dobrá matka neúnavně učí své děti, tak jak vyrůstají, věcem potřebným pro život. Nejsou moji služebníci těmi, kteří rodí božský život v duších skrze křest? Nemáte prožívat skutečné otcovství nad věřícími, kteří jsou svěřeni vaší péči? Co je důležitějšího než učit je těm nejdůležitějším povinnostem?

Máte-li trochu otevřené oči, můžete pozorovat neblahé důsledky zanedbávané otcovské péče. Je ve hře spása duší, jejichž cena je nekonečná.

Příčiny současné krize víry jsou různé a některé se vymykají vaší vůli, ale je rovněž pravda, že mnoho lze přičítat také vám.

Co bude s vámi, jestliže nebudete činit pokání?

Moji synové kněží, času už zbývá jen velmi málo. Nikoliv Já, ale vy sami určujete svou věčnost.

Synu, žádám tě neúnavně o modlitby zadostiučinění.

(Pokračování)
Překlad -lš-

Mučedníci z Gorkum

Ani ne za deset let zničily blahobyť ve Flandrech náboženské války, které jsou velkou skvrnou na dějinách Evropy. V polovině 16. století byly Belgie a Holandsko pokladnicí Evropy. „Větrné mlýny“ se zvětšovaly a rostoucí bohatství vedlo k úpadku mravů. Tím snáze zde našly půdu bludařské nauky kalvinistů a lidé jim dopřávali sluchu. V té době byli „vyznavací v Gorkum“ jediným světlem pravé víry. Dnes se to místo jmenuje Gorinchem a leží asi 30 km východně od Rotterdamu. Ostatky krvavých svědků víry odpočívají v sousední Belgii ve františkánském kostele v Bruselu, odkud se před Božím trůnem přimlouvají za posílení víry dnešního lidu.

Obrazoborectví ve jménu svobody svědomí a svobodného bádání

Král Filip Španělský, který byl pánem této země, zakázal pod přísnými tresty jakékoli šíření bludných nauk. Znemravnělá a zadlužená šlechta však podporovala tajně cizí kazatele a podněcovala k povstání proti nenáviděnému Španělsku. V létě roku 1566 došlo k otevřenému povstání a zničení všech katolických kostelů a k strašným rouháním. Papoušky krmili posvěcenými hostiemi. Letáky podněcovaly lid, aby „vyhnali biskupy jako psy“. Při tomto „obrazoborectví“ byly během několika hodin zničeny kříže a umělecké předměty z chrámů a klášterů a po posvěcených hostiích se šlapalo. Kněží byli vystaveni týrání. Královský vojevůdce Alba sice potřel „zradu proti Bohu a králi“, ale jeho přehnaná tvrdost a krutá daňová politika Španělska zaháněly stále více lidí do náruče protestantů.

Historie devatenácti mučedníků z Gorkum je jen jednou kapitolou z tragických událostí oné doby, ale patří k těm nejstrašnějším a nejdojemnějším. 26. června 1572 dobyli protestanti městečko Gorkum. Při

Král Filip Španělský

dobývání hradu padlo do zajetí 20 katolických kněží, z toho třináct františkánů z nedalekého kláštera a jeden augustinián. Byli ihned vystaveni strašnému mučení. Kvardiána P. Mikoláše Picka tahali na bráně tak dlouho nahoru a dolů, až ztratil vědomí. Aby se znovu probral, zapálili mu svícemi vous. Ale protože občané z Gorkum chtěli zajatce vykoupit nebo násilně osvobodit, dal je vůdce protestantů hrabě Vilém z Marcku převést v noci za mlhy do pevnosti Brielle. Tam je bezbranné vydali opilé chátře, která je kopala a šlapala po nich. Nakonec je zavřeli do podzemního vězení. Jako jediné jídlo jim podali až v pátek zlomyslně maso. I přes mučivý hlad zůstali mučedníci

neoblomní až na jednoho, který později „odvolal“ a nezemřel mučednickou smrtí.

Po tělesném týrání následovalo další den týrání duševní, při kterém se mučitelé snažili přimět kněze k odpadu od víry. Dva kalvinističtí kazatelé je přemlouvali, aby popřeli přítomnost Páně v Nejsvětější svátosti a zřekli se papeže. Někteří kněží, vyčerpaní, tváří tvář smrti odpadli. Ale jejich počet byl ihned doplněn novými zajatci. Večer 8. července, 24 hodin po prvním výsledku, bylo 19 vyznavačů odvedeno k popravě. Odpadlý kněz Johann Omal byl určen, aby vedl popravu. Všichni šli na smrt s modlitbou na rtech. Za hluboké noci byli oběšeni na střešním trámu jedné stodoly a jejich mrtvoly byly zohaveny.

Nenávist k „duchovnímu šatu“

Mučitelé nechtěli postihnout svou krutostí věrnost kněží ke Španělsku, ale dávali najevo svou nenávist vůči jejich šatu, který označoval příslušníky nenáviděné církve. Vytrvalá věrnost mučedníků k Eucharistii a k papeži podněcovala nenávist novověrců. Tak zemřeli mučedníci z Gorkum, zatímco téměř celý národ odpadl od víry.

Mučedníky z Gorkum prohlásil za blahoslavené papež Klement X. dne 24. listopadu 1675 a do seznamu svatých je zapsal Pius IX. dne 29. června 1867, i když bouře rozhořčení v Holandsku tomu chtěly zabránit.

1000 MISIONÁŘŮ MUČEDNÍKŮ

V letech 1980–2011 zahynulo na světě násilnou smrtí více než 1000 křesťanských misionářů. Zpráva byla zveřejněna ke Světovému dni modliteb a postu na památku křesťanských misionářů mučedníků 24. března, který byl stanoven na výroční den vraždy biskupa Oskara Romera, jenž byl zastřelen 24. března 1980 v San Salvadoru během bohoslužeb.

Kath-net

EWIG 1+2/1996
Překlad -lš-

VELIKONOČNÍ PROMĚNA - dokončení ze str. 2

nového stvoření. S darem Ducha Svatého, který pochází od zmrtyvýchvalého Krista, má svět svůj nový počátek. Vysláním učedníků se ohlašuje ve světě cesta lidu nové smlouvy, lidu, který věří v něho a jeho dílo spásy, lidu, který dosvědčuje pravdu o zmrtyvýchvstání. Tato novost života, který neumírá, přinese na Velikonocemi, se šíří všude, aby ostny hříchu, které zraňují lidské srdce, uvolnily místo výkonům milosti, přítomnosti Boha a jeho lásky, které porázejí hřích a smrt.

Draží přátelé, také dnes vstupuje Zmrtyvýchvalý do našich domovů a do našich srdcí, i když jsou někdy dveře zavřené. Vstupuje a rozdává radost a pokoj, život a naději, dary, které potřebujeme pro naše lidské a du-

chovní znovuzrození. Jen on může odvalit náhrobní kameny, které člověk často klade svými city, svými vlastními vztahy, svým vlastním jednáním; kameny, které schvalují smrt: rozdělení, nepřátelství, nevraživost, závist, nedůvěru, lhostejnost. Jen on, Živý, může dát životu smysl a umožnit nové nastoupení cesty tomu, kdo je unavený, smutný, zklamaný a zbavený naděje. To zakusili dva učedníci, kteří byli o Velikonocích na cestě z Jeruzaléma do Emauz. (srov. Lk 24,13-35) Hovořili o Ježíši, ale jejich *smutné tváře* (srov. v. 17) vyjadřují zklamané naděje, nejistotu a smutek. Opustili svůj kraj, aby šli za Ježíšem s jeho přáteli a objevili novou skutečnost, ve které odpuštění a láska nebyly jen pouhými slovy, ale

konkrétně se dotýkaly života. Ježíš z Nazareta učinil všechno novým, přetvořil jejich život. Ale nyní zemřel, a zdá se, že všechno skončilo.

Nečekaný společník

Náhle to nejsou dvě, ale tři osoby, které jdou spolu. Ježíš se připojuje ke dvěma učedníkům a jde s nimi, ale oni nejsou s to ho poznat. Jistě, slyšeli hlasy o jeho zmrtyvýchvstání, dokonce vypravují: *Některé z našich žen nás rozrušily. Byly časně ráno u hrobu, nenalezly jeho tělo a tvrdily, že měly vidění andělů a ti prý říkali, že on žije.* (v. 22-23) A přece to všechno nestačilo, aby je přesvědčilo, protože *jeho neviděli.* (v. 24) Proto Ježíš s trpělivostí začal od *Mojžíše, probral dále všechny proro-*

ky a vykládal jim, co se ve všech částech Písma na něho vztahuje. (v. 27) Zmrtyvýchvalý vysvětluje učedníkům Písmo svaté, nabízá jim klíč k jeho základní četbě, tj. sama sebe a své velikonoční tajemství; on a Písmo vydávají svědectví. (srov. Jan 5,39-47) Smysl všeho, Zákona, proroků a žalmů, se náhle otevírá a stává se jasným pro jejich zrak. Ježíš otevřel jejich mysl pro pochopení Písma. (srov. Lk 24,45)

Otevřené oči

Mezitím došli do vesnice, pravděpodobně do domu jednoho z těch dvou. Putující cizinec dělá, *jako by chtěl jít dál* (v. 28), ale pak se zastaví, protože ho vroucně žádají: *Zůstaň s námi.* (v. 29) Také my musíme stále znovu říkat Pánu s vroucností: „Zůstaň s námi.“ *Když byl s nimi u stolu, vzal chléb, pronesl nad ním požehnání, rozlámal ho a podával jim.* (v. 30) Připomínka gest, která Ježíš vykonal při Poslední večeři, je zřejmá. *Vtom se jim otevřely oči a poznali ho.* (v. 31) Ježíšova přítomnost nejdříve slovy, pak v gestu lámání chleba umožnila učedníkům, že ho poznali a mohou znovu pocítit, co zakusili, když s ním kráčeli: *Což nám nehořelo srdce, když k nám na cestě mluvil a odhaloval smysl Písma?* (v. 32) Tato epizoda nám ukazuje dvě „privilegovaná“ místa, kde můžeme potkat Zmrtyvýchvalého, který přetváří náš život: naslouchání slovu ve společenství s Kristem a lámání chleba; dvě „místa“ hluboce spojená mezi sebou, protože „slovo a Eucharistie patří k sobě tak důvěrně, že nemohou být chápány jedno bez druhého: Boží Slovo se svátostně vtěluje v eucharistické události“ (*Verbum Domini* 54-55).

Znovuzrození

Po tomto setkání se dva učedníci vydali na cestu a vrátili se do Jeruzaléma. *Tam našli pohromadě jedenáct apoštolů a jejich druhy. Ti řekli: „Pán skutečně vstal a zjevil se Šimonovi.“*

EDITORIAL - dokončení ze str. 2

co bylo charakteristické pro začínající církev, zůstalo mimo jejich pozornost, protože právě tomu se liberalističtí modernizátoři zdaleka vyhýbají: opravdovosti, důslednosti a věrnosti evangeliu.

Naše věrnost vůči evangeliu se projevuje také věrností evangelia vůči nám. Pánův příslib divů a zázraků nebyl něco jako startovní zvýhodnění, které po zaběhnutí přestane platit. Dobrý Bůh nemá žádné důvody k tomu, aby odvolával, co jednou slíbil. Jakmile někdo vezme vážně jeho slova do všech důsledků, může zažít to, co zažívali apoštolové. Jestliže se s divy a zázraky setkáváme dnes jen ojedinelé, není to proto, že by Bůh byl v dnešní době skoupější. Naopak, jak rád by nás zahrnul svou dobrotou a všemohoucností, jen kdybychom se na něho obraceli tak, jak nás to jeho Syn učil. Způsob, jakým si počínal na tomto světě sv. Alois Scrosoppi, může někomu připadat jako podivín-

ství, ale Bůh má na to zcela jiný názor: těm, kdo opravdu hledají Boží království, přidává i dnes všechno ostatní.

Všechna naše vstřícnost k světu má jediné oprávnění: hlásat neporušenou pravdu. Podmínky k hlásání Ježíšova království nám neposkytuje tento svět, ale sám Pán, pokud mu ovšem bezmezně důvěřujeme a jsme poslušni ke každému jeho slovu. Pokud se však na tomto světě zařizujeme a smlouváme si způsob soužití „výhodný pro obě strany“, aby se nám zde na zemi dobře dařilo, znamená to, že jsme všechnu starost vzali sami na sebe a Boží Prozřetelnost bezprostředně nepotřebujeme. (Vzpomeneme si na ni, až nám poteče do bot.) Ale jakmile vážně šíření Božího království, šíří se vláda knížete tohoto světa. Kam dospěje po čase falešná vstřícnost, otevřenost a spolupráce se světem a pohanými náboženstvími, naznačuje nejnovější zpráva Vatikánského

rozhlasu: „Ve Francii praktikuje svou víru více muslimů než katolíků. A nejen to: muslimové jsou také viditelnější a průraznější – tak to aspoň vyplývá z výsledků průzkumu provedeného Francouzským institutem pro veřejné mínění. Jak uvedl předseda Islámské rady ve Francii, Mohammed Moussaoui, muslimové v současnosti budují ve Francii na sto mešit. Oproti tomu katolíci v posledních deseti letech předali do užívání sotva 20 nových kostelů. Mnoho opuštěných katolických kostelů naopak přechází do vlastnictví muslimů. V této době se rozhoduje o osudu 60 kdysi křesťanských míst kultu. Ale ani to nám nebude stačit – zdůrazňuje Moussaoui. Podle hlavního imáma Paříže, Dalila Boubakeura, dnes ve Francii potřebují nejméně 4 tisíce nových mešit.“ Hle, kde se na cestě vstřícnosti a liberalizace ocitla „nejdražší dcera katolické Církve“!

-lš-

(Lk 24,33-34) V Jeruzalémě naslouchají zprávě o Ježíšově zmrtvýchvstání a pak sami vyprávějí svůj zážitek, zanicení láskou k Zmrtvýchvstalému, který jim otevřel srdce k nezadržitelné radosti. Ježíš je, jak říká svatý Petr, *znovu zrodil, takže jeho zmrtvýchvstáním mají novou naději* (srov. 1 Petr 1,3). Znovu se v nich rodí nadšení pro víru, láska ke společenství, potřeba sdělovat dobrou novinu. Mistr vstal z mrtvých a s ním znovu vstává život; svědčit o této události se pro ně stává nepotlačitelnou nutností.

Drazí přátelé, velikonoční čas kéž je pro nás vhodnou příležitostí znovu objevit s radostí a nadšením prameny víry, přítomnost Zmrtvýchvstalého mezi námi. Jde o to, vykonat stejnou cestu, kterou Ježíš připravil dvěma učedníkům emauzským objevením Božího slova a Eucharistie, tj. jít s Pánem, nechat si otevřít oči pro pravý smysl Písma a pro jeho přítomnost v lámání chleba. Vyvrcholením této cesty tak jako dnes je eucharistické přijímání: v přijímání nás Ježíš živí svým Tělem a svou Krví, aby byl přítomen v našem životě, aby nás obnovil a oživil silou Ducha Svatého.

A na závěr, zážitek učedníků nás zve, abychom uvažovali, jaký smysl mají Velikonoce pro nás. Dovolme, aby nás potkal zmrtvýchvstalý Ježíš. On, živý a pravý, je vždy přítomen mezi námi; kráčí s námi, aby vedl náš život, aby otevíral naše oči. Mějme důvěru ve Zmrtvýchvstalého, který má moc dát život, dát nám znovuzrození jako Božím dítětem, schopným věřit a milovat. Víra v něho přetváří náš život: zbavuje ho strachu, dává mu pevnou naději, oživuje je tím, co dává plný smysl našemu životu: láskou k Bohu. Děkuji.

Bollettino Vaticano
11. dubna 2012
(Mezititulky redakce Světla)
Překlad -lš-

Když si zadáte do internetového vyhledávače heslo *Die Konvertiten* (konvertité), nabídnou vám webové stránky více než 380 tisíc náleží. Konvertité a jejich problematika jsou v Německu v kurzu. Musíte však v nabízených heslech dlouho listovat, než narazíte výjimečně na něco jiného než na konverzi k islámu. Každý rok dosahuje počet těch, kteří cítí potřebu pětikrát denně pokleknout a sklonit čelo k zemi a vzývat Alláha, více než 40 000 obyvatel Spolkové republiky. Jak zjišťují průzkumy, hledají a také nacházejí v tomto náboženství to, co jim dosud scházelo, a to je radikálnost přísné a nekompromisní náboženské praxe, a ani jim nevadí, že jejich nové náboženství prohlašuje o křesťanech (i o židech), že jsou předem určeni pro peklo.

Je to velká ironie. Proti vyprazdňování křesťanských kostelů a odlivu věřících hledají duchovní, grémia a pastorační asistenti protilek v bezbřehé liberalizaci, rozměňování kázně a zřejmě vůbec netuší, že připravují tak své věřící o něco, co člověk zjevně bytostně potřebuje, když je ochoten hledat to v praxi náboženství zcela cizího evropské kultury. Islám je dnes nejrychleji se rozrůstajícím vyznáním na světě.

Jestliže váhající křesťan hledá poučení o islámu v oficiálních katolických dokumentech, může tyto informace chápat takřka jako doporučení alternativního „zvláště spřízněného“ náboženství. Připouští se zde, že islám neuznává Ježíše jako Boha, ale hned se jako na omluvu říká, že ho uctívá jako proroka. Jenže bez božství Ježíše Krista a bez Nejsvětější Trojice zbývá z náboženství pouhá slupka, pouze onen zrádný „převlek“ falešných proroků, před kterými nás Pán varoval. Ti podle slov svatého Pavla podporování Satanem vystoupí s velikou mocí a všemi možnými pletichami přivedou ke zkáze ty, kdo jsou určeni k záhubě, protože nepřijali pravdu. Bůh na ně dopustí vliv bludu a uvěří lživým naukám. Tak pro-

padnou trestu všichni ti, kdo neuvěřili pravdě, ale dali přednost špatnosti (srov. 2 Sol 2,9-10).

Jen jeden je Bůh ve třech Osobách a jen jeden je jeho Syn, který sestoupil k nám lidem, aby nám zjevil plnou pravdu o svém Otci a aby nám přinesl všechny jeho dary, které potřebujeme, abychom mohli navěky spočinout nikoliv v ráji plném smyslnosti, ale v Otcově náruči, v nekonečné blaženosti, kterou pro nás

Na slovíčko

uchystal. Žádná jiná Bohem zjevená pravda a poselství neexistují. Co není od jediného Boha, je od Zlého.

Jen proto, že lidé nepoznali jedinou plnou pravdu o Boží lásce, tápou v temnotách a zmatcích, kde je jako klamně bludičky matou různé „podobnosti“ a „spřízněnosti“, které nejsou nic jiného než klamně „převleky“. Vážíme si všech jinověrců a upřímně je milujeme, ale nikoliv kvůli tomu, že jejich víra je naší v něčem podobná, ale kvůli tomu, že i je stvořil nekonečně dobrý Bůh, aby poznali jeho a toho, kterého poslal, Ježíše Krista. A protože ho dosud nepoznali, je nám jich hluboce líto a je naší svatou povinností zvěstovat jim pravdu, jak nám to uložil náš Pán. Žádný jiný příkaz jsme od něho nedostali a nic jiného od apoštolů nepřevzali. Tak to dělali po celá staletí právoplatní dědici apoštolů a jejich tradice, i když je to stálo krev a život.

Se stejnou láskou a lítostí se musíme dívat na ty, kteří sice přijali křest, a přesto si neosvojili plnou pravdu o Ježíši Kristu a jeho jediné Církvi, opustili jediné pravé společenství svatých a všechny spásné prostředky, které pro ně Pán ustanovil. Potkáváme se s nimi, jako by jejich „církve“ byla samozřejmostí, jenže její počátek není od Krista, a když si podle pravdy připomeneme okolnosti, charakter původců a důvody vzniku schizmatu, jehož výsledkem je žalostný odvar pravdy víry, může nás to naplnit jen vel-

kým smutkem. Tak velkou ránu na Kristově Těle i v lidských duších nelze zahojit pouhým promlčením a všechno, co odvádí pozornost od této skutečnosti, je závažným proviněním proti pravdě a lásce.

Boží Srdce netouží po tom, aby věřící odpadávali od jeho kmene jako uschlé ratolesti, ale aby se vraceli k jedinému zdroji života, jak to vidíme u mnoha opravdových konvertitů. Ti patří k častým „hostům“ našich stránek jako příklad šťastných lidí, kteří vyrostli a žili v jiném náboženství nebo v praktickém ateismu a skepticizmu, ale s pomocí zvláštního působení Boží milosti a dobrého příkladu katolíků našli cestu do jediné pravé církve. Někdy se tak stalo po náhlém osvětlení připomínajícím obrácení sv. Pavla, jindy museli ujít dlouhou a náročnou cestu hledání, která trvala i celá léta.

Nadmíru poučné je vyprávění, ve kterém nám přibližuje svůj proces obrácení Uwe Christian Lay (str. 8). Je to jeden z konkrétních příkladů živé apologetiky katolické víry, důkaz, jak jedinečně ona může nasycit hlad a žízeň po pravém Bohu. Tento současný konvertita to navíc neměl jednoduché ze zvláštních důvodů: musel si s pomocí Boží milosti proklestít cestu k pravé víře i uvnitř samotné katolické církve, protože v ní narážel na představitele a praxi, které ho spíše odrazovaly, než vítaly a povzbuzovaly. Byla to pro něho jistě šokující (a pro nás velmi zahanbující) zkušenost, když se setkával v katolické církvi s tím, před čím tak prchal z protestantského prostředí. Obraz této krizové situace výmluvně dokresluje poslední a rozhodující krok jeho náročné cesty, když ho jedna zcela neznámá, zřejmě Bohem poslaná duše přesměrovala z kostela jezuitů (!) do kostela skutečně katolického, aby zde konečně našel to, co tak dlouho hledal.

Pane, kéž navštíví naši mysl Utěšitel, který z tebe vychází, a uvede nás do veškeré pravdy, jako to slíbil tvůj Syn!

-lš-

Pondělí 30. 4. 2012: 6:05 Octava dies (669. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:35 Čteme z křesťanských periodik 6:40 Společně pro lepší společnost 7:10 Putování modrou planetou: Venezuela 7:50 Terra Santa News: 25. 4. 2012 8:10 Přijeme si ... 8:25 Post Scriptum s P. Leošem Ryškou, SDB 8:45 Už nikdy více Vidomegon 9:05 Gospelový sborník 9:15 Poselství svatých: Maria, Matka Ježíšova 9:25 Plápoly ohňa 9:45 Jaroslav Sucháček 10:00 Nedělní čtení: 4. neděle velikonoční 10:35 BET LECHEM – vnitřní domov (8. díl): Jana Radojčić 10:55 Nowa Huta 11:30 Hermieho zpívanky 11:35 Sedmihlásky (61. díl) 11:40 Kudrnáč Hermie 11:45 Noekreace aneb Vandrovaní (137. díl) 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Stonavská Barborka: Slavnostní koncert [P] 14:00 Octava dies (669. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 14:30 Krásy Čech a Moravy (9. díl): Zámek Troja 15:00 Noční univerzita: PhDr. Josef Zeman – Těžkosti v manželství [P] 16:10 GOODwillBOY VII. (11. díl) 16:40 Exit 316 MISE: Ukradené Vánoce 17:00 NOeparáda (162. díl) [L] 18:05 Po hladině: Příroda [P] 18:25 Sedmihlásky (61. díl) 18:30 V chalupce a za chalúpkou: Patizóny [P] 18:40 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (35. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha 19:00 Ekoauto (29. díl) [P] 19:15 Přijeme si ... 19:30 Hornolidečko – Lužná 19:40 Patagonie: Misionářský sen 20:00 Odvaha v tichosti 21:10 Na koberečku (126. díl) [P] 21:20 Umění sklářských mistrů 21:50 Čteme z křesťanských periodik 22:00 RNDr. Jiří Grygar, CSc. – O planetách cizích sluncí 23:05 O Mysu dobré naděje 23:20 Noekreace aneb Vandrovaní (137. díl) 23:30 Octava dies (669. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 0:05 Kulatý stůl: Česko-polské vztahy 1:35 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 1. 5. 2012: 6:05 Hornolidečko – Lužná 6:15 Koncert Pavly Čichoňové 7:20 Cesta k andělům (40. díl): Bogdan Sikora 8:10 Nowa Huta 8:40 Ekoauto (29. díl) 8:55 Papež, který změnil historii 9:15 Charita sv. Anežky Otrokovice (2. díl): Charitní nasos Otrokovice – Dům pro seniory 9:20 Kříž a půlměsíc 9:45 Poselství svatých: Maria, Matka Ježíšova 10:00 RNDr. Jiří Grygar, CSc. – O planetách cizích sluncí 11:10 Octava dies (669. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 11:40 Sedmihlásky (61. díl) 11:45 V chalupce a za chalúpkou: Patizóny 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Platinové písničky (76. díl): Dechovka 12:35 Čteme z křesťanských periodik 12:40 Podobenství (13. díl): Fikovník 13:10 Dana & Přátel (7. díl) 13:45 Putování modrou planetou: Venezuela 14:25 Kulatý stůl: Sv. Jan Nepomucký dneška 16:00 Hornolidečko – Lužná 16:10 Přijeme si ... 16:25 Pustevny 16:50 Příběh jedné továrny ve městě K 17:05 BET LECHEM – vnitřní domov (8. díl): Jana Radojčić 17:20

SVATÁ HORA – KVĚTEN 2012

Sobota 5. 5. – 11. arcidiecézní pouť za duchovní povolání • mše svatá v 11.00 hod., následný program.

Čtvrtek 17. 5. – Nanebevstoupení Páně • mše svatě v 7.00, 9.00, 11.00 a 17.00 hod. • hudba při liturgii v 17.00 hod.: P. Eben – mešní proprium, ordinárium.

Sobota 19. 5. – pouť bývalých příslušníků PTP v 10.30 hod. • Orelská pouť – tridentská liturgie u korunovačního oltáře v 11.30 hod. • zpívané latinské chorální nešpory v 16.30 hod.

Sobota 26. 5. – pouť Matice Svatohorské a výroční schůze • mše svatá v 10.00 hod.

Neděle 27. 5. – Soslání Ducha Svatého • hudba při liturgii v 9.00 hod.: skladby pro dva sbory.

Čtvrtek 31. 5. – Navštívení Panny Marie • hudba při liturgii v 17.00 hod.: Syruček – Missa Coronata Sacro Montana.

EXERCICIE:

30. 4. – 4. 5. Kontemplativní modlitba • P. Josef Michalčík, CSsR

7. 5. – 11. 5. Krása liturgie • P. Zdeněk Šilhánek, CSsR

21. 5. – 25. 5. Jsem s vámi po všechny dny • P. Anton Verbovský, CSsR

JuniorTV Kopřivnice (24. díl) 17:40 Salesiánský magazín 18:00 Noeland (53. díl) 18:30 V chalupce a za chalúpkou: Ako dedko rozdellí jesenné práce [P] 18:40 Sedmihlásky (61. díl) 18:45 Hermie a jeho přátel: Milo, bezbožná kudlanka nábožná 19:15 Přijeme si ... 19:30 Litanie loretánské Jakuba Jana Ryby: Obrazy pražské Lorety na Hradčanech 19:45 Poselství svatých: Maria, Matka Ježíšova 20:00 Maria v křesťanské tradici 20:35 Marcel Van – skrytý apoštol lásky 21:30 Odkaz předků (4. díl): Morávka 21:45 Terra Santa News: 25. 4. 2012 22:10 Večer chval 23:25 Noekreace aneb Vandrovaní (137. díl) 23:35 Čteme z křesťanských periodik 23:45 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (56. díl) 0:55 Post Scriptum s P. Leošem Ryškou, SDB 1:15 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 2. 5. 2012: 6:05 Noekreace aneb Vandrovaní (137. díl) 6:15 Noční univerzita: PhDr. Josef Zeman – Těžkosti v manželství 7:25 Umění sklářských mistrů 7:55 Outdoor Films (3. díl): s Leopoldem Sulovským 9:30 Klapka s... (40. díl): Jiří Mohauptem 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:55 Společně pro lepší společnost 13:25 Poselství svatých: Marie, matka Ježíšova 13:40 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (35. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha 14:00 Na koberečku (126. díl) 14:10 Odvaha v tichosti 15:20 Čteme z křesťanských periodik 15:25 Dešřové kapky v Benátkách 15:35 Premeny průtía 16:00 NOeparáda (162. díl) 17:00 Exit 316 MISE: Co oči nevidí [P] 17:20 GOODwillBOY VII. (11. díl) 18:00 Octava dies (669. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 18:30 V chalupce a za chalúpkou: Ako bol dedko proti výmennému obchodu [P] 18:40 Sedmihlásky (61. díl) 18:45 Hudební magazín Mezi pražci 19:20 Terra Santa News: 2. 5. 2012 [P] 19:40 Přijeme si ... [P] 20:00 Léta letí k andělům (47. díl): Jaroslav Šindelář 20:20 P. Raniero Cantalamessa – Panna Maria – naše Matka a sestra ve víře 21:15 Krásy Čech a Moravy (9. díl): Zámek Troja 21:45 Hornolidečko – Lužná 22:00 Historie československého vojenského letectví (1. díl): Úsvit letectví 22:25 Noekreace aneb Vandrovaní (137. díl) 23:05 Generální audience papeže Benedikta XVI. 23:05 Bol som mimo 0:10 Proměny muzea 0:35 Jak si mě našel Antonín z Padovy 1:15 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 3. 5. 2012: 6:05 Poselství svatých: Thomas Merton 6:15 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (35. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha 6:40 Čteme z křesťanských periodik 6:45 Léta letí k andělům (47. díl): Jaroslav Šindelář 7:05 Platinové písničky (76. díl): Dechovka 7:35 Nowa Huta 8:05 Pustevny 8:35 Odkaz předků (4. díl): Morávka 8:45 Marcel Van – skrytý apoštol lásky 9:45 Přijeme si ... 10:05 Kulatý stůl: Sv. Jan Nepomucký dneška 11:40 Sedmihlásky (61. díl) 11:45 V chalupce a za chalúpkou: Ako bol dedko proti výmennému obchodu 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Outdoor Films (3. díl): s Leopoldem Sulovským 13:40 Plápoly ohňa 14:00 Terra Santa News: 2. 5. 2012 14:20 Claudio Monteverdi: Missa da Capella 14:40 Už nikdy více Vidomegon 15:00 Sedmihlásky (61. díl) 15:05 Noeland (53. díl) 15:35 Papež, který změnil historii 16:00 Putování modrou planetou: Venezuela 16:35 Eucharistie: Svatební hostina [P] 17:05 V zákulisí [P] 17:40 Noekreace aneb Vandrovaní (137. díl) 17:55 Hermie a jeho přátel: Milo, bezbožná kudlanka nábožná 18:25 Sedmihlásky (61. díl) 18:30 V chalupce a za chalúpkou: Jesenný plač [P] 18:40 Cesta k andělům (40. díl): Bogdan Sikora 19:30 Kurz první pomoci: Tisňové volání [P] 19:40 Zpravodajské Noeviny: 3. 5. 2012 [P] 20:00 Jak potkávat svět (11. díl): s Romanem Janálem [P] 21:25 Kus dřeva ze stromu: Lípka [P] 21:40 Zpravodajské Noeviny: 3. 5. 2012 22:00 Post Scriptum s P. Jaroslavem Němecem, SDB [P] 22:20 Přijeme si ... 22:35 Octava dies (669. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:05 Gospelový sborník 23:15 Kříž a půlměsíc 23:40 Zpravodajské Noeviny: 3. 5. 2012 0:00 Exit 316 MISE: Co oči nevidí 0:20 NOeparáda (162. díl) 1:20 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 4. 5. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 3. 5. 2012 6:20 Noekreace aneb Vandrovaní (137. díl) 6:30 Umění sklářských mistrů 7:00 Hudební magazín Mezi pražci 7:35 Krásy Čech a Moravy (9. díl): Zámek Troja 8:05 Hlubinami vesmíru s dr. Michaellem Prouzou 2. díl 8:50 Na koberečku (126. díl) 9:00 P. Raniero Cantalamessa – Panna Maria – naše Matka

a sestra ve víře 9:50 Ekoauto (29. díl) 10:10 Odvaha v tichosti 11:20 JuniorTV Kopřivnice (24. díl) 11:40 Sedmihlásky (61. díl) 11:45 V chalupce a za chalúpkou: Jesenný plač 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Přijeme si ... 12:20 Klapka s... (40. díl): Jiří Mohauptem 13:20 Léta letí k andělům (47. díl): Jaroslav Šindelář 13:45 Stonavská Barborka: Slavnostní koncert 15:35 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (35. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha 16:00 Zpravodajské Noeviny: 3. 5. 2012 16:15 Příběh jedné továrny ve městě K 16:30 Odkaz předků (4. díl): Morávka 16:40 Bol som mimo 17:40 Mikroregion Hornolidečko 18:10 Terra Santa News: 2. 5. 2012 18:30 V chalupce a za chalúpkou: Jesenné listy [P] 18:40 Sedmihlásky (61. díl) 18:45 Exit 316 MISE: Co oči nevidí 19:05 Kus dřeva ze stromu: Lípka 19:20 Přijeme si ... 19:40 Hornolidečko – Dožínky 20:00 Noemova pošta 2012: květen [L] 21:30 Na koberečku (126. díl) 21:40 Nedělní čtení: 5. neděle velikonoční [P] 22:15 Cesta k andělům (40. díl): Bogdan Sikora 23:05 Eucharistie: Svatební hostina 23:35 V zákulisí 0:10 Historie československého vojenského letectví (1. díl): Úsvit letectví 0:35 Putování modrou planetou: Venezuela 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 5. 5. 2012: 6:05 Terra Santa News: 2. 5. 2012 6:25 Léta letí k andělům (47. díl): Jaroslav Šindelář 6:45 Claudio Monteverdi: Missa da Capella 7:05 Papež, který změnil historii 7:25 Eucharistie: Svatební hostina 7:55 V zákulisí 8:25 Noeland (53. díl) 8:55 Sedmihlásky (61. díl) 9:00 Hermie a jeho přátel: Milo, bezbožná kudlanka nábožná 9:35 NOeparáda (162. díl) 10:35 Exit 316 MISE: Co oči nevidí 10:55 JuniorTV Kopřivnice (25. díl) [P] 11:15 Umění sklářských mistrů 11:45 Poselství svatých: Maria, Matka Ježíšova 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P] 12:10 Zpravodajské Noeviny: 3. 5. 2012 12:25 Nedělní čtení: 5. neděle velikonoční 12:55 Přijeme si ... 13:10 Pustevny 13:40 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (56. díl) 14:50 Kříž a půlměsíc 15:15 Noekreace aneb Vandrovaní (137. díl) 15:25 Platinové písničky (76. díl): Dechovka 16:00 Salesiánský magazín 16:15 Marcel Van – skrytý apoštol lásky 17:10 Litanie loretánské Jakuba Jana Ryby: Obrazy pražské Lorety na Hradčanech 17:25 Společně pro lepší společnost 18:00 Krásy Čech a Moravy (10. díl): Čechy I. [P] 18:30 V chalupce a za chalúpkou: Jesenné listy 18:40 Sedmihlásky (61. díl) 18:45 Hudební magazín Mezi pražci [P] 19:25 Nedělní čtení: 5. neděle velikonoční 20:00 Cesta k andělům (63. díl): Lucie Výborná [P] 20:50 Odkaz předků (5. díl): Stará Voda [P] 21:05 Hlubinami vesmíru s dr. Ivanou Markovou [P] 21:50 Pot a slzy Pražského jara opus II. 22:50 Putování modrou planetou: Etiopie QUO VADIS? 23:35 Plápoly ohňa 0:00 Stonavská Barborka: Slavnostní koncert 1:50 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 6. 5. 2012: 6:15 Nedělní čtení: 5. neděle velikonoční 6:45 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (56. díl) 7:55 Rok na Svatém Hostýně 9:00 Mše svatá ze svění zvonů z baziliky Nanebevzetí Panny Marie na Svatém Hostýně. [L] 10:50 Odkaz předků (5. díl): Stará Voda 11:05 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (35. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha 11:25 Příběh jedné továrny ve městě K 11:40 Na koberečku (126. díl) 11:50 Čteme z křesťanských periodik [P] 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] 12:25 Zpravodajský souhrn týdne [P] 13:15 Platinové písničky (77. díl): Dechovka [P] 13:50 Cesta k andělům (63. díl): Lucie Výborná 14:40 Litanie loretánské Jakuba Jana Ryby: Obrazy pražské Lorety na Hradčanech 14:55 P. Raniero Cantalamessa – Panna Maria – naše Matka a sestra ve víře 15:45 Noekreace aneb Vandrovaní (138. díl) [P] 16:00 Po hladině: Příroda 16:25 Hermie a jeho přátel: Buzby a neposlušné děti [P] 16:55 Sedmihlásky (62. díl) [P] 17:00 Noeland (53. díl) 17:30 JuniorTV Kopřivnice (25. díl) 17:50 Exit 316 MISE: Co oči nevidí 18:15 Pot a slzy Pražského jara opus II. 19:25 Poselství svatých: Svatý Josef [P] 19:35 Čteme z křesťanských periodik 19:40 Přijeme si ... [P] 20:00 Herbert v ringu 20:50 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (36. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha [P] 21:10 Octava dies (670. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 21:45 Koncert mladých virtuózů 23:05 Umění sklářských mistrů 23:35 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. 0:00 Zpravodajský souhrn týdne 0:50 Nedělní čtení: 5. neděle velikonoční 1:20 Poslech Radia Proglas [L].

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, nabízím ti v něm své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch Svátý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce a našich biskupů... Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!
Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

ÚMYSLY NA KVĚTEN 2012

Všeobecný: Aby byly ve společnosti podporovány iniciativy, které hájí a potvrzují roli rodiny.
Misijní: Aby Maria, Královna světa a Hvězda evangelizace, provázela všechny misionáře při hlásání jejího Syna Ježíše.
Úmysl našich biskupů: Aby katecheze birmovanců prohloubila jejich vědomé a radostné rozhodnutí pro Krista.

Duchovní správa poutního místa Panny Marie Pomocné u Zlatých Hor a děkanát Místek Vás srdečně zvou na DIECÉZNÍ POUŤ RODIN, která se bude konat na poutním místě 13. května 2012 v 15.00 hodin.

Program: 12.30 křížová cesta, kterou povede P. Michal Jádavan ze Staré Vsi n. O. • 13.30 přednáška - Rodina a neděle • 14.00 růženec • 15.00 mše svatá - slouží biskup Mons. František Václav Lobkowicz se spolubratry v kněžské službě a doprovází chrámový sbor CANTORES DOMINI z Místku.

Farnost Tábor-Klokoty a obláti Panny Marie Neposkvrněné srdečně zvou na 5. z přednášek kurzu „ČEMU VĚŘÍME“ 5. května 2012 – SVÁTOSTI I. (křest, birmování, eucharistie), přednáší Mons. ThDr. Michael Slavík.

Harmonogram: 13.00-14.00 hodin - 1. blok přednášky • 20 minut přestávka • 14.20-15.20 hodin - 2. blok přednášky • 20 minut přestávka • 15.40-16.00 hodin - diskuse. Kurz se bude konat formou přednášek a následné besedy s přednášejícím vždy první sobotu v měsíci, od 13.00 do 16.00 hodin v exercičním domě Emauzy; je určen pro farníky, vikariát a zájemce z široké veřejnosti; kostru cyklu tvoří základní témata z Katechismu katolické církve.

Římskokatolická duchovní správa v Římově Vás srdečně zve na **JARNÍ POUŤ V ŘÍMOVĚ**, která se koná v **neděli 6. května 2012** ke svátku Nalezení svatého Kříže. **Program pouti: sobota 5. května** - 18.00 hod. mše svatá v předvečer pouti • **neděle 6. května** - 7.15 a 9.00 hod. mše svatá, 11.00 hod. slavná mše svatá (slouží P. Josef Šedivý O.Cr., velmistř Řádu křížovníků s červenou hvězdou). Během dopoledne příležitost ke svaté zpovědi. Ve 14.30 hod. svátostné požehnání a zakončení pouti.

Ve dnech **4.-6. května 2012** se uskuteční **FRANTIŠKÁNSKÁ POUŤ do Montichiari v Itálii - Rosa Mystica**, která je obětována za kněze, bohoslovce, řeholnice a řeholníky. **Odjezd:** v pátek 4. 5. 2012 v 16 hod. z Hodonína přes Mutěnice, v 18 hod. z Brna. **Příjezd:** v neděli 6. 5. 2012 ráno. **Cena:** 1700 Kč. Nocleh cestou tam i zpět v autobuse. **Sobotní program:** návštěva dómu, domek a hrob Pierriny Gilli, obchod s devocionáliemi, mezinárodní slavnostní procesí se sochami a květinami ve Fontanelle (pořádá OPUS ROSA MYSTICA), česká mše svatá, křížová cesta, osobní volno. **Odjezd do ČR** v 18.30 hod. Pouť vede otec Jaroslav Stříž. **Přihlášky:** Zdenka Hanáčková, Nová 103, 696 11 Mutěnice • tel. 518 370 892, mobil: 724 751 856 nebo 720 382 976.

Liturgická čtení

Neděle 29. 4. - 4. neděle velikonoční
1. čt.: Sk 4,8-12
Ž 118(117),1+8-9.21-23.26+28-29
Odp.: 22 (*Kámen, který stavitelé zavrhli, stal se kvádrem nárožním.*)
Nebo: *Aleluja.*
2. čt.: 1 Jan 3,1-2
Ev.: Jan 10,11-18
Slovo na den: Dávám sám od sebe.

Pondělí 30. 4. - nez. pam. sv. Zikmunda nebo sv. Pia V.
1. čt.: Sk 11,1-18
Ž 42(41),2-3; 43(42),3,4
Odp.: 42(41),3a (*Má duše žízni po živém Bohu.*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Jan 10,1-10
Slovo na den: Dveřmi.

Úterý 1. 5. - nez. pam. sv. Josefa, Dělníka
1. čt.: Sk 11,19-26
Ž 87(86),1-3.4-5.6-7
Odp.: Ž 117(116),1a (*Chvalte Hospodina, všechny národy!*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Jan 10,22-30
Slovo na den: Ve jménu svého Otce.

nebo čtení vlastní (při slavení památky):
1. čt.: Gn 1,26-2,3
nebo Kol 3,14-15.17.23-24
Ž 90(89),2,3-4.12-13.14+16
Odp.: 17c (*Pane, dej zdar práci našich rukou!*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Mt 13,54-58
Slovo na den: Syn tesarářů.

Středa 2. 5. - památka sv. Atanáše
1. čt.: Sk 12,24-13,5a
Ž 67(66),2-3.5.6+8
Odp.: 4 (*Ať tě, Bože, velebí národy, ať tě velebí kdekterý národ!*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Jan 12,44-50
Slovo na den: Bude soudit v poslední den.

Čtvrtek 3. 5. - svátek sv. Filipa a Jakuba
1. čt.: 1 Kor 15,1-8
Ž 19(18),2-3.4-5
Odp.: Řím 10,18b (*Všude na zemi pronikl jejich hlas.*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Jan 14,6-14
Slovo na den: Nyní ho už znáte.

Pátek 4. 5. - ferie
1. čt.: Sk 13,26-33
Ž 2,6-7.8-9.10-11
Odp.: 7b (*Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil.*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Jan 14,1-6
Slovo na den: Odcházím vám připravit místo.

Sobota 5. 5. - ferie
1. čt.: Sk 13,44-52
Ž 98(97),1,2-3ab.3cd-4
Odp.: 3c (*Uzřely všechny končiny země spásu našeho Boha.*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Jan 14,7-14
Slovo na den: To Otec koná své skutky.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

28. DUBNA - 5. KVĚTNA 2012

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec - dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec - nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 29. 4.		PO 30. 4.		ÚT 1. 5.		ST 2. 5.		ČT 3. 5.		PÁ 4. 5.		SO 5. 5.	
Antifona	518	582	518	582	1357	1509	1734	1953	1673	1892	518	582	518	582
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	518	582	518	582	1325	1467	1734	1953	1673	1893	518	582	518	582
Antifony	563	633	1151	1279	1325	1468	1183	1313	1359	1512	1214	1347	1229	1364
Žalmy	1137	1264	1152	1280	813	914	1183	1313	813	914	1214	1347	1229	1364
Krátké čtení a zpěv	563	634	567	638	1326	1468	1735	1954	1674	1512	580	652	583	656
Antifona k Zach. kantiku	563	634	1356	1508	1358	1510	1735	1954	1360	1512	580	653	583	656
Prosby	564	634	567	638	1326	1469	1724	1943	1675	1512	580	653	584	657
Závěrečná modlitba	564	635	1356	1508	1358	1510	1359	1511	1360	1513	581	653	584	657
Modlitba během dne:														
Hymnus	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583
Antifony	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370
Krátké čtení	564	635	568	639	571	643	574	646	1676	1895	581	654	584	657
Závěrečná modlitba	564	635	568	639	571	642	574	646	1360	1513	581	653	584	657
Nešpory:														
	SO 28. 4.													
Hymnus	517	581	517	581	517	581	1322	1464	1736	1955	1677	1897	517	581
Antifony	561	632	565	636	1161	1290	1328	1471	1193	1324	1360	1513	1224	1358
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1761	1982	1193	1324	1678	1897	1224	1359
Kr. čtení a zpěv	561	632	565	636	569	640	1329	1471	1737	1956	1680	1514	582	655
Ant. ke kant. P. M.	562	632	566	637	1356	1508	1358	1510	1737	1956	1360	1514	582	655
Prosby	562	633	566	637	569	641	1329	1472	1731	1950	1681	1514	582	655
Záv. modlitba	564	635	564	635	1356	1508	1358	1510	1359	1511	1360	1513	581	653
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

SVATÁ ANEŽKA ČESKÁ • PRINCEZNA A ŘEHOLNICE

Jedinečná publikace, která vyšla k 800. výročí narození svatě Anežky Přemyslovny (2011). Jde především o katalog k výstavě „Svatá Anežka Česká – princezna a řeholnice“, kterou pořádalo Arcibiskupství pražské ve spolupráci s Národní galerií v Klášteře sv. Anežky České. Publikace je zároveň prvním uceleným projektem představujícím tuto významnou osobnost široké české veřejnosti. Úvodní statě jsou věnovány jak osobnosti sv. Anežky České, tak dějinám Anežského kláštera, procesu svatořečení i okolnostem, se kterými je Anežčina postava nerozlučně spjata v dějinách našeho národa. Dále představuje na 300 exponátů, které se na výstavě objevily, v textech našich předních odborníků doplněných o bohatou fotografickou dokumentaci.

Arcibiskupství pražské • Váz., A4, křídový papír, 344 stran, 680 Kč

ma. Bible je totiž spolu se stvořeným světem stěžejní „knihou“ pro pochopení Božího zájmu o člověka.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o. • Váz., 135x210 mm, 168 stran, 180 Kč

PRAŽSTÍ MUČEDNÍCI / Klement Minařík OFM • ČTRNÁCT PRAŽSKÝCH MUČEDNÍKŮ V MALÉ ANTOLOGII NEJEN Z PRAMENŮ / Uspořádal Petr Regalát Beneš OFM

Kniha se skládá ze dvou částí: První je spis *Pražští mučedníci* od Klementa Minaříka OFM – nikdo se tímto tématem nezabýval tolik jako on. Druhou částí je malá antologie, kterou tvoří většinou úryvky z pramenů, a to texty kronikového typu, překlady hlavních svědectví ze 17. století, nechybí ani část poemy o pasovském vpádu od Jana Černovického a na závěr úryvek o osudech jednoho z hlavních viníků vraždění, Matouše Hovorčovského.

Paulínky • Brož., 135x205 mm, křídový papír, 96 stran + 16 stran barevné obrazové přílohy, 129 Kč

ČTĚME BIBLI S CÍRKEVNÍMI OTCI • JAK ČÍST PÍSMO SVATÉ S VÍROU

Maria Campatelli • Z italského přeložil Robert Svatoň

Bible formuje každou generaci křesťanů a kulturní společnost vůbec. Autorka, znalá patristiky, předkládá pravidla, která Otcové používali pro výklad Písma. Otcové byli mistři v četbě Bible ve světle těch nejpokrokovějších vědeckých teorií své doby. Avšak to nejdůležitější spatřovali ve svátostné (ikonické) povaze jak biblického textu, tak celého stvoření, a v postupném vrůstání čtenáře do světa Pís-

SVATODUŠNÍ NOVÉNA P. Vojtěch Kodet, O.Carm.

Novéna může sloužit jako inspirace k osobní i společné modlitbě. Má tři stěžejní části: četba Božího slova, rozjímání a modlitba. V dodatku jsou připojeny modlitby k Duchu Svatému a k Panně Marii. Vyšlo s církevním schválením.

Karmelitánské nakladatelství • Vydání v KN druhé Brož., A6, 48 stran, 39 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.

Světlo – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci. Dolní nám. 24 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vítěk, PhDr. Lubomír Štíla. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámá to však, že udeřoval schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>); objednávkový týdeník: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávkový knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz; administrace: MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzugaorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.